

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-119)

Apr (2) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்8
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்10
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....30
6. திருவிருத்தம்.....36

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 96)

588. சம:

ஸந்ந்யாஸம் என்பது தன்னுடைய பாரத்தை அவன் மீது சுமத்துவதே ஆகும். இதற்காக இச்சை, பயம், கோபம் போன்ற பலவற்றையும் அடக்கவேண்டும் என்று உபதேசிக்கிறான். எனவே சாந்தியை உபதேசிப்பவன்.

589. சாந்த:

ஸமுத்திரம் போன்று அளவற்ற மஹிமை உள்ளபோதிலும், அலைகள் இல்லாத ஓசையற்ற ஸமுத்திரம் போன்று சாந்தமாக உள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- பதஞ்ஜலி யோகஸூத்ரம் (4-5) – தத்ஸந்நிதௌ வைராத்த்யாக: - அவன் உள்ள இடத்தில் வைராக்க்யம் உண்டாகிறது.
- மதுரைவசாநி லம்பயந் அபி திர்யஞ்சி சமம் நிரீக்ஷிதை: பரித: படு விப்ரதேநஸாம் தஹநம் தாம விலோகநக்ஷமம் – வ்யாஸர் தன்னுடைய சாந்தமான பார்வை மூலம் பசு மற்றும் பறவைகளின் மனதில் அமைதியை உண்டாக்கினார். அவருடைய கண்களின் ஒளி அதிகமாக உள்ளபோதிலும், காண்பதற்கு ஏற்றதாகவும் பாவங்களை அழிப்பதாகவும் உள்ளது.

590. நிஷ்டா:

மஹான்களின் சுபமான உள்ளங்கள் நிலையாக இருப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளவன்.

591. சாந்தி:

அந்த மஹான்கள் பரமஸமாதி நிலையில் நின்று தன்னை அனுபவித்தபடி உள்ளபோது, “நாம் இந்த நிலையில் உள்ளோம்” என்பதான தங்களுடைய நிலையை மறந்திருக்கும்படிச் செய்பவன்.

592. பராயணம்

இவ்விதம் ஸமாதி நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு உடனே மோசஷம் அளிக்கவல்ல பரமபக்தியை அவர்களுக்கு அளிப்பவன். கீழே உள்ள பல கீதை வாக்கியங்கள் காண்க:

- கீதை (18-53) – நிர்மம: சாந்த: - மமகாரம் இன்றி சாந்தமாக உள்ளவன் (அடுத்த வரியில் தொடர்கிறது)
- கீதை (18-54) – மத்பக்திம் லபதே பராம் – என்னிடம் பரபக்தி உண்டாகப் பெறுவான்.
- கீதை (11-54) – பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: - வேறு எதிலும் நாட்டம் இன்றி என்னிடம் மட்டுமே பதியுடன் உள்ளவன், என்னை அறிந்து, என்னையே அடைகிறான்.

593. சுபாங்க:

இவ்விதம் தன்னிடம் பக்தியைச் செலுத்துவதற்கு உதவும்படியாக யமம், நியமம் உள்ளிட்ட எட்டு அங்கங்களை அளிப்பவன்.

594. சாந்தித:

இவ்விதம் பக்தியோகம் கைகூடப் பெற்றவர்கள் மறுபடியும் ஸம்ஸார மார்க்கத்தில் திரும்பிச் செல்லாதபடி, தன்னுடைய ஸாயுஜ்யம் என்னும் சாந்தியை அளிக்கிறான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (2-7) – விச்வஸ்யைகம் பரிவேஷ்டிதாரம் ஜ்ஞாத்வா சிவம் சாந்திமத்யந்தமேதி – உலகம் முழுவதும் வ்யாபித்து நின்று, மங்களகரமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை அறிந்து, மிகுந்த சாந்தியை அடைகிறான்.
- கீதை (18-59) – மத்ப்ரஸாதாம் பராம் சாந்திம் ஸ்தாநம் ப்ராப்யஸி சாச்வதம் – என்னுடைய க்ருபை காரணமாக நீ சாந்தியையும், உயர்ந்த நிரந்தமான இடத்தையும் பெறுவாய்.
- தமீசாநம் வரதம் தேவமீட்யம் நிசாய்யா ஆத்மாநம் சாந்திமத்யந்தமேதி – யார் ஒருவன் அனைவருக்கும் ஈச்வரனாக, வரம் அளிப்பவனாக, போற்றத்தக்கவனாக, அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள ஸர்வேவரனை அறிகிறானோ அவன் சாந்தி அடைகிறான்.

595. ஸ்ரஷ்டா

இப்படியாக மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்டவர்களான முமுக்ஷுக்களை இந்த ப்ரக்ருதியிலிருந்து விடுவிக்கிறான். இன்பத்தில் நாட்டம் கொண்டவர்களான சேதநர்களை அவரவர்களின் கர்மங்களுக்கு ஏற்ப ஸ்ருஷ்டி செய்கிறான் (அல்லது அவர்களை அனுபவிக்கும்படிச் செய்கிறான்).

596. குமுத:

இவ்விதம் நான்முகன் தொடக்கமாக புல்பூண்டு முடிய உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும், அவரவர்களின் நிலைக்கு ஏற்றபடியான விரிவான இன்பத்தை அளிக்கவல்ல பூமியில் சேர்க்கிறான். இப்படியாக அவைகளை அனுபவிக்கும்படிச் செய்து, தானும் மகிழ்கிறான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- அநிச்சாத்மா பத்யதே போக்த்ருபாவாத் - சக்தியற்ற ஆத்மா அனுபவிப்பனாக பந்தப்படுகிறான்
- ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீசநீசௌ - இப்படியாகக் கூறப்பட்ட ஜீவன் அடிமையானவன், பரமாத்மா அனைத்தும் அறிந்தவன்.

597. குவலேசய:

ஸம்ஸார மண்டலத்திலேயே எங்கும் திரிந்தபடி, தங்களது சரீரம் மற்றும் இந்திரியம் ஆகியவற்றுக்குத் தாங்களே ஈசுவரன் என்று எண்ணியபடி உள்ள ஜீவன்களை, அது போன்றே எண்ணிக் கொண்டு திரியும்படிச் செய்பவன்.

598. கோஹித:

“கோ” என்னும் பதம் பூமியைக் குறிக்கும். ஸம்ஸாரம் என்னும் வித்தை விதைக்கின்ற பூமியான ப்ரக்ருதியைக் கூறி, அதற்கு நியமனத்தைச் செய்கின்றவன் என்று கருத்து. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (4-11) - யோ யோநிம் யோநிம் அதிதிஷ்டத்யேகோ யஸ்மிந்நிதம் கம் ச விசைதி ஸர்வம் தமீசாநம் - யார் ஒருவன் ஒவ்வொரு பிறப்பையும் நியமித்தபடி உள்ளானோ, யாரிடம் அனைத்தும் சென்று லயிக்கின்றவோ, அத்தகைய ஈசுவரனை த்யானிப்பாயாக.
- மந்த்ரிகோபநிஷத் (5) - கௌரநாத்யந்தவதீ ஸா ஜநித்ரீ பூதபாவிநீ - தொடக்கமும் முடிவும் அற்ற ப்ரக்ருதி, தாய் போன்று அனைத்தையும் படைத்து ஆதரிக்கிறது.
- மந்த்ரிகோபநிஷத் (4) - ஸூயதே புருஷார்த்த ச தேநைவாதிஷ்டிதா ஜகத் - ப்ரக்ருதியானது பரமாத்மாவால் ஏவப்பட்டு புருஷர்களால் விரும்பப்படும் பொருள்களைப் படைக்கிறது.

599. கோபதி:

போகபூமியாக உள்ள ஸ்வர்க்கத்திற்கும் பதியாக உள்ளவன்.

600. கோப்தா

கர்மபலன் என்னும் இந்த ஸம்ஸார சக்கரத்தை சுழற்றியபடி ரக்ஷிப்பவன்.

இப்படியாக ஹாரீத குலத்திற்குத் திலகம் போன்ற ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் என்னும் கூரத்தாழ்வானின் திருக்குமாரரும், ஸ்ரீரங்கநாதனின் தெய்வீக ஆணையால் ஸ்ரீபாராசரபட்டர் என்னும் பெயர் பெற்றவரும் ஆகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்செய்த பகவத் குண தர்ப்பணம் என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில், ஆறாவது நூறு திருநாமங்களின் வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 119)

இது போன்று வேறு சில இடங்களிலும் இதே ப்ரகரணம் குறித்துக் கூறுகையில் ஜீவன் நாமரூபங்கள் அற்றவனாக உள்ளபோதிலும் - அவன் அனைத்தும் அறிந்தவனும், எங்கும் நிறைந்தவனும் ஆகிய பரமாத்மாவின் தொடர்புடனேயே உள்ளான் - என்றே கூறப்படுகிறது. இதனை ப்ரஹத் உபநிஷத் (4-3-21) - ப்ராஜ்நேநாத்மநா ஸம்பரிஷ்வக்தோ ந பாஹ்யம் கிஞ்சந வேதநாந்தரம் - அந்தப் பரமாத்மாவால் அணைக்கப்பட்டுள்ள ஜீவனுக்கு உள்ளும் புறமும் ஆகிய எதுவும் தெரிவதில்லை - என்றே கூறியது. மோசஷம் கிட்டும் வரையில் ஜீவன் நாமரூபங்களுடன் கூடியே உள்ளான்; ஆக அதுவரை அந்த ஜீவனுக்குத் தன்னைத் தவிர்த்த அனைத்தைப் பற்றிய ஞானம் என்பது ஏற்பட்டபட்டபடியேதான் இருக்கும். ஆழ்ந்த உறக்க நிலையில் ஜீவன், ஸத் என்ற ப்ரஹ்மத்தால் அணைக்கப்பட்டபடி நாமரூபங்கள் இன்றியே உள்ளான்; பின்னர் மீண்டும் விழித்து எழுந்த பின்னர் தனது நாமரூபங்கங்களை அவன் மீண்டும் அடைகிறான். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகள் தெளிவாக உரைக்கின்றன:

- கௌஷீதகீ உபநிஷத் (3-3) - யதா ஸுஷுப்த: ஸ்வப்நம் ந கதஞ்சந பச்யத்யதஸ்மிந் ப்ராண ஏவைகதா பவதி தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் ஆத்மந: ப்ராணா யதா யதநம் விப்ரதிஷ்டந்தே - ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் உள்ளபோது கனவுகள் ஏதும் ஏற்படுவதில்லை, அப்போது ஜீவன் ப்ராணனாகிய ப்ரஹ்மத்துடன் ஒன்றியுள்ளான்; அந்த ஆத்மாவிலிருந்து ஒவ்வொரு ப்ராணனும் தங்கள் தங்கள் இடத்திற்குச் செல்கின்றன.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-9-3) - ததா த இஹ வ்யாக்நோ வா ஸிம்ஹோ வா வ்ருகோ வா வராஹோ வா தம்சோ வா மசகோ வா யத்யப்வதந்தி ததா பவந்தி - இது போன்றே புலியோ, சிங்கமோ, ஓநாயோ, கரடியோ, ஈயோ

அல்லது கொசுவோ ஆக எதுவாக இருந்தாலும் அவையாகவே மீண்டும் ஆகிறான்.

இது போன்றே ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் உள்ள ஜீவன் குறித்து ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-3-21) - ததா ஸுஷுப்தம் ஜீவம் ப்ராஜ்ஞோநாத்மநா ஸம்பரிஷ்வக்த - ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் உள்ள ஜீவன், பரமாத்மாவின் அணைப்பில் உள்ளான் - என்றது. ஆகவே ஸத் என்ற பதம் மூலம் பரப்ரஹ்மமும், அனைத்தும் அறிந்தவனும், பரமேச்வரனும், புருஷோத்தமனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனே கூறப்பட்டான் என்றாகிறது. இதனை வருத்தி உரைக்காரரான போதாயனரும் - ஸதா ஸோம்ய ததா ஸம்பந்நோ பவதி - ஸத்துடன் இணைகிறான் என்றே கூறும் வாக்கியம் மூலம் உணரலாம் - என்றார். ச்ருதியும் - ப்ராஜ்நேநாத்மநா ஸம்பரிஷ்வக்த - முழுவதுமாக ப்ரஹ்மத்துடன் இணைந்து - என்றது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 119)

மூலம் - விஹிதங்களேயாகிலும் ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதங்களல்லாதபடியாலே அதிதி ஸ்தகாராதிகளிலே விஹிதங்களான கவாலம்பாதிகள் போலே உபாஸநாதிகள் சிஷ்ட பரிக்ரஹ விருத்தங்களாகையாலே அநாதரணீயங்களல்லவோவென்கையும் நிரூபக வாக்யமன்று. ஸதாசார்ய பரிக்ரஹமில்லாதபோதன்றோ அஸ்வர்க்யம் லோக வித்விஷ்டம் தர்மயமப்யாசரேந்ந து என்று கழிக்கலாவது. இங்கு தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய என்னும்படி ச்லாக்யமான பராசராதி பூர்வாசார்யர்கள் அநுஷ்டிக்கையாலே ஸர்வசிஷ்ட பஹிஷ்காரம் சொல்லவொண்ணாது.

விளக்கம் - பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி போன்றவை சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டபோதிலும், அவற்றை பூர்வாசார்யர்கள் முழு மனதுடன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதால் அவற்றைக் கைவிடவேண்டும்; விருந்தாளிகளை மகிழ்விப்பதற்காக எருதுகளைக் கொல்வது விதிக்கப்பட்டது போன்றே இதுவும் ஆகிறது; ஆகவே இவற்றை சிஷ்யர்கள் ஏற்கத்தக்கது அல்ல என்று கைவிடவேண்டும் எனச் சிலர் உரைக்கலாம். இத்தகைய வாக்யங்கள் ஆராய்ந்து உரைக்கப்பட்டவை அல்ல என்றே கூறவேண்டும். அனைத்து ஆசார்யர்களும் இதனை கைவிட்டால் அல்லவோ, யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி (1-156) - அஸ்வர்க்யம் லோக வித்விஷ்டம் தர்மயமப்யாசரேந்ந து - சாஸ்த்ரங்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட பலனுக்காக ஓர் உபாயம் கூறப்பட்டிருந்தாலும், அந்த உபாயம் ஸ்வர்க்கம் பெறுவதற்குத் தடையாகவோ அல்லது உலகத்தாரால் பழிக்கப்படும்படி இருந்தாலோ அதனைக் கைக்கொள்ளக்கூடாது - என்ற வாக்கியத்தின்படி கைவிடவேண்டும்? ஆனால் இங்கு ஸ்தோத்ரரத்னம் (4) - தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய - ரிஷியான பராசரருக்கு எனது நமஸ்காரங்கள் - என்று கொண்டாடப்படுகின்ற பராசரர் உள்ளிட்ட பல பூர்வாசார்யர்கள் பக்தியோகத்தை கைகொண்டார்கள் என்பதால், அனைவரும் அதனை ஒதுக்கினர் என்று கூற இயலாது.

மூலம் - இப்படி யுகாந்தரங்களில் இவை தர்மங்களானாலும் கலியுகத்தில் யதோக்தமான பரமாத்மோபாஸநாதிகளுக்கு அதிகாரிகள் துர்லபராகையாலே இவை இக்காலத்துக்குப் பொருந்துபவையல்ல. ஆகையாலன்றோ

கலெள ஸங்கீர்த்ய கேசவம் என்றும்,

கலேர்தோஷநிதே ராஜந்நாஸ்தி ஹ்யோகோ மஹாந் குண:
கீர்த்தநாதேந க்ருஷ்ணஸ்ய முக்தபந்த: பரம் வ்ரஜேத்

என்றும் சொல்லுகிறது - என்னவுமொண்ணாது,

கலெள க்ருதயுகம் தஸ்ய கலிஸ்தஸ்ய க்ருதே யுகே
யஸ்ய சேதஸி கோவிந்தோ ஹ்ருதயே தஸ்ய நாச்யுத:

என்கிறபடியே இக்காலத்திலும் உபாஸநாதிகளுக்கு அதிகாரிகள் ஸ்வயம்ப்ரயோஜந யோக நிஷ்டரான பூர்வாசார்யர்கள் போலே ஸம்பாவிதரிநே. இங்ஙனல்லாதபோது ஸங்கீர்த்தந வ்யதிரிக்தையான ப்ரபத்திக்கும்,

கிம் நு தஸ்ய ச மந்த்ரஸ்ய கர்மண: கமலாஸந
ந கப்யதே அதிகாரீ வா ச்ரோதுகாமோ அபி வா நர:

இத்யாதிகளிற்படியே மஹாவிச்வாஸாதியுக்தரான அதிகாரிகள் தேட்டமாகையாலே அவ்விடத்திலும் இப் ப்ரஸங்கம் வரும்.

விளக்கம் - இவ்விதம் பல யுகங்களில் பக்தியோகம் என்பது தர்மமாக இருந்தபோதிலும், இந்தக் கலியுகத்தில் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட விதிகளின்படி பரமாத்மாவைக் குறித்து த்யானிக்கவல்ல அதிகாரிகளோ அல்லது உபாஸனங்களில் இழியக் கூடிய அதிகாரிகளோ கிட்டுவது கடினம் என்பதால், இந்தக் காலத்திற்குப் பக்தியோகம் பொருந்தாது. இதனால் அல்லவோ கீழே உள்ள வரிகள் கூறப்பட்டன:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-2-17) - கலெள ஸங்கீர்த்ய கேசவம் - க்ருத யுகத்தில் த்யானம் மூலமும், த்ரேதா யுகத்தில் யாகம் மூலமும், த்வாபர யுகத்தில் அர்ச்சனை மூலமும் கிட்டும் பலன்கள், கலி யுகத்தில் நாமஸங்கீர்த்தனம் மூலமே கிட்டிவிடும்.

- மஹாபாரதம் (12-3-51) - கலேர்தோஷநிதே ராஜந்நாஸ்தி ஹ்யோகோ மஹாந் குண: கீர்த்தநாதேந க்ருஷ்ணஸ்ய முக்தபந்த: பரம் வ்ரஜேத் - அரசனே! தோஷங்கள் அனைத்திற்கும் இருப்பிடமாக உள்ள கலியுகத்திற்கு ஒரு உயர்ந்த குணமும் உள்ளது. கலியுகத்தில் க்ருஷ்ணனின் திருநாமத்தைக் கூறுவதால் கர்மபந்தங்களிலிருந்து விடுபட்டு அவனையே அடைகிறான்.

இது போன்ற வாதங்களை ஏற்க இயலாது. இந்தக் கலிகாலத்திலும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகப் பக்தியோகத்தை இயற்றும் பூர்வாசார்யர்கள் போன்று பக்தியோகத்தைக் கைக்கொள்ளவல்ல சில அதிகாரிகள் தோன்றக்கூடும். இதனை விஷ்ணுதர்மம் (109-57) - கலௌ க்ருதயுகம் தஸ்ய கலிஸ்தஸ்ய க்ருதே யுகே யஸ்ய சேதஸி கோவிந்தோ ஹ்ருதயே தஸ்ய நாச்யுத: - யாருடைய மனதில் கோவிந்தன் உள்ளானோ, அவனுக்குக் கலியுகம் என்பது க்ருதயுகமாகவே ஆகிறது; யாருடைய மனதில் அச்சுதன் இல்லையோ அவனுக்குக் க்ருதயுகமும் கலியுகமாகிறது - என்றது காண்க. இவ்விதம் கொள்ளவில்லையென்றால் நாம ஸங்கீர்த்தனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ப்ரபத்திக்கு, பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை - கிம் நு தஸ்ய ச மந்த்ரஸ்ய கர்மண: கமலாஸந ந கப்யதே அதிகாரீ வா ச்ரோதுகாமோ அபி வா நர: - நான்முகனே! இந்த மந்த்ரத்துக்கும், இதனை உரைத்தபடியே செய்யப்படும் ப்ரபத்திக்கும் அதிகாரியும் கிட்டமாட்டான், மந்த்ரத்தைக் கேட்கும் மனிதனும் கிட்டமாட்டான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மஹாவிச்வாஸத்துடன் கூடிய அதிகாரிகள் கிட்டமாட்டனர் என்பதால், ப்ரபத்தியும் கலிகாலத்தில் பொருந்தாத ஒன்றாகிவிடும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 75)

243. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும் அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானாகையாலே தன்னைக் கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாற்போலேயும்; அவற்றுக்கு வர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போலேயும், அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் பந்துக்களைக் கண்டாற்போலேயும், ஈச்வரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலேயும், ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாற்போலேயும்; சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற்போலேயும் நினைத்து, அஹங்காரார்த்த காமங்கள் மூன்றும் அநுகூலர்பக்கல் அநாதரத்தையும் ப்ரதிகூலர்பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும் உபேக்ஷிக்குமவர்கள் பக்கலபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்குமென்றஞ்சி, ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக் கொள்ளவொண்ணாது, ஸதாசார்ய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனை யென்று துணிந்து தேஹயாத்ரையி லுபேக்ஷையும் ஆத்மயாத்ரையி லபேக்ஷையும் ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்திநிவ்ருத்தியும் தேஹதாரணம் பரமாத்ம ஸமாராதன ஸமாப்தி ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்திவிசேஷமும், தனக்கொரு க்லேசமுண்டானால் கர்ம பலமென்றாதல் க்ருபா பலமென்றாதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும், ஸ்வாநுஷ்டானத்தில் ஸாதநத்வ புத்திநிவ்ருத்தியும்; விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களில் வாஞ்சையும், உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமும், மங்களாசாஸநமும், இதர விஷயங்களில் அருசியும், ஆர்த்தியும், அநுவர்த்தந நியதியும், ஆஹாரநியதியும் அநுகூலஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக் கொண்டு போரக்கடவன்.

அவதாரிகை – “தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது” என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, அஹங்காராதிகளின் தோஷ முப்பாதிக்கப்பட்டது; அநந்தரம் ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டு மவனே யென்றிருக்கும் ப்ரபந்நாதிகாரியுடைய திநசர்யா விசேஷம் சொல்லப்படுகிறது (இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது” என்றுள்ள சூர்ணை-180 தொடங்கி, கடந்த சூர்ணை முடிய உள்ள சூர்ணைகளில் அகங்காரம் போன்ற பலவற்றின் தோஷங்கள் விரிவாக உரைக்கப்பட்டது. அடுத்து, “ப்ராப்யம் என்னும் பேறு மற்றும் ப்ராபகம் என்னும் உபாயம் ஆகிய இரண்டும் ஸர்வேச்வரனே” என்று வாழ்கின்ற ப்ரபந்நர்களின் அன்றாட வாழ்க்கை முறையை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்தாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக் கொண்டு போரக் கடவன்) என்னுமளவாக. (இப்படி) என்று - கீழுத்தமான ப்ரகாரத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவாகையாவது) - ஸ்வரூபேண முடித்தும், பாகவத விரோதத்தை விளைத்து முடித்தும், பகவல்லாப விரோதியாயும், எல்லாப்படியாலும், “அஸந்நேவ” என்கிறபடியே - அஸத்கல்பமாம்படி ஸ்வரூபத்தை உருவழியப் பண்ணுமதாயிருக்கை. அஹங்காரந்தான், தேஹாத்மாபிமாந ரூபமாயும், தேஹாதிரித்தாத்ம விஷயத்தில் ஸ்வாதந்தர்யாபிமாந ரூபமாயும், இரண்டு வகைப்பட்டிதே யிருப்பது; இவ்விடத்தில் அவை யிரண்டும் சேர்ச்சொல்லப்படுகிறது. (அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்) தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வாதந்தர்யாபிமாநமுமே விஷயங்களை ஸ்வபோக்யத்வேந விரும்புகைக்கு மூலமாகையாலே, விஷய ப்ராவண்யத்தை அஹங்கார கார்யமென்கிறது. விஷயசப்தத்தாலே - கீழ் அநுகூலமாகவும் ப்ரதிகூலமாகவும் சொல்லப்பட்ட விஹித நிஷித்த ரூபவிஷய த்வயத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. (விளைநிலம் தானாகையாலே) என்றது - இவை யிரண்டுக்கும் ஜந்மபூமி பகவத் ஸ்வரூப திரோதாநாதிகளைப் பண்ணக்கடவ குண த்ரயாத்மக ப்ரக்ருதி பரிணாம ரூபமாய் ஸ்வகர்ம விசேஷாரப்தமா யிருக்கிற சரீர விசிஷ்டனான தானாகையாலே யென்றபடி. கர்மாநுகுணமாக ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கவடிக்கும் சரீர விசிஷ்டதையாலே மதிமயங்கித் தானல்லாத தேஹத்தைத் தானாகவும் தனக்குரிய னல்லாத தன்னை

ஸ்வதந்த்ரனாகவு மபிமாநிப்பதும் தனக்கநர்த்தகரமான விஷயங்களிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணுவது மவன்தானேயிறே. (தன்னைக் கண்டால்) இத்யாதி - இப்படி அநாதிகாலம் போந்தவனாய் இப்போதுமதுக்கு யோக்யமான சரீரவிசிஷ்டனா யிருக்கிற தன்னை தர்சித்தால் “கொன்றல்லது விடேன்” என்று ஸாயுதனாய்ப் பல்கல்வித் திரியும் சத்ருவைக் கண்டாப்போலே குடல் கரித்து தனக்கு நாசகனாக நினைத்தும்; தங்களுடைய உக்தி வருத்திகளாலே துர்வாஸநையைக் கிளப்பி அஹங்காராதிகளை மேன்மேலும் வளரும்படி பண்ணும் ததுபயவச்யரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்ணெதிரே கண்டால், அணுகில் மேல் விழுந்தள்ளிக் கொள்ளும் அதிக்ரூரமான ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப்போலே அஞ்சி நடுங்கிப் பிற்காலித்து நமக்கு பாதகரென்றே நினைத்தும்; தங்களுடைய உபதேசாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டாலும் அஹங்காராதிகளின் தோஷ தர்சநத்தைப் பண்ணுவித்து தத்ப்ரஸங்கத்திலே பீதபீதனாம்படி பண்ணி ஸவாஸநமாக அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கும் மத்யமபத நிஷ்ட்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணப்பெற்றால், தன்னுடைய அநர்த்தாப்யுதயங்க ளிரண்டும் தங்களதாய் தீயது விலக்கி நல்லதில் மூட்டி ரக்ஷிக்கும் ஆப்தபந்துக்களைக் காண்டாப்போலே யத்யாதரம் பண்ணி நமக்கு நற்றுணையானவர்களென்று நினைத்தும்;

விளக்கம் - “இப்படி” என்ற பதம் சூர்ணைகள் 189 தொடங்கி, 241 முடிய உள்ளவற்றில் கூறப்பட்டதை உணர்த்துகிறது. (ஸ்ர்வ ப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவாகையாவது) - தன்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு அழிவை ஏற்படுத்திக்கொள்ளாதல், பாகவதர்களின் விரோதத்தை சம்பாதித்துக் கொண்டு அழிதல், ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கு விரோதியாக இருத்தல், தைத்திரீயம் - அஸந்நேவ - ப்ரஹ்மம் இல்லை என்பவன் இல்லாதவன் ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்ப அறிவற்ற வஸ்துக்கள் போன்று தன்னுடைய ஸ்வரூபம் உருமாறும்படியாகச் செய்தல் - போன்றதாகும். அஹங்காரம் என்பது - சரீரத்தையே ஆத்மாவாக எண்ணுகின்ற நினைவின் வடிவமாகவும், சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மாவானது தனக்கே உரியது என்ற எண்ணத்தின் வடிவமாகவும் இரண்டுவிதமாக உள்ளது. இந்தச் சூர்ணையில் உள்ள அஹங்காரம் என்ற பதம் மூலம் இந்த இரண்டும் ஒன்றாகச் சேர்த்து உரைக்கப்படுகிறது. (அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்) - சரீரத்தையே ஆத்மாவாக நினைக்கிற எண்ணம், ஆத்மா சுதந்திரமானது என்ற எண்ணம் ஆகிய இரண்டும்தான் உலகில் உள்ள விஷயங்களைத் தனக்கு இன்பம் அளிக்கவல்லவை என்று எண்ணி அவற்றின் மீது ஆசை கொள்வதற்கு மூலகாரணங்களாக உள்ளன; ஆக இந்த

ஆசை என்பதே அகங்காரத்தின் செயல் என்றார். “விஷய” என்னும் பதம் மூலம் – சூர்ணை 183 முதல் உரைக்கப்பட்டதான தனது மனைவியுடன் சேர்தல் போன்ற விதிக்கப்பட்ட விஷயங்களும், மற்றவர் மனைவியை நாடுதல் போன்ற தள்ளப்பட்ட விஷயங்களும் – கூறப்பட்டது. (விளைநலம் தானாகையாலே) – அகங்காரம் மற்றும் உலக விஷயங்களில் நாட்டம் ஆகிய இரண்டிற்கும் பிறப்பிடம் எது என்றால்: ஸர்வேச்வரனின் ஸ்வரூபத்தை மறைத்தல் போன்ற பலவற்றையும் செய்வதாகவும், ஸத்வ ரஜோ தமஸ் ஆகிய மூன்று குணங்களும் இணைந்த ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமாக உள்ளதாகவும், தன்னுடைய கர்மத்தின் காரணத்தால் உண்டான சரீரத்துடன் கூடியதாகவும் இருக்கிற “தான்” என்பதால் - என்று பொருள். கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் குணங்களால் கலங்க வைக்கின்ற சரீரத்தின் பிடியில் உள்ளதால் அறிவு மயங்குகிறது; இதனால் தன்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான சரீரத்தைத் “தான்” என்றும், தனக்கே உரியவனாக அல்லாத தன்னை சுதந்திரமானவன் என்றும் எண்ணுகிறான்; தனக்குக் கேடு விளைவிப்பதான உலக விஷயங்களின் மீது மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டபடி இருப்பதும் ஜீவாத்மாவே ஆவான். (தன்னைக் கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாற்போலேயும்) - இப்படியாகவே எல்லையற்ற காலமாக நடந்துவருகிறான். இப்போதும் அதன்படியே நடந்து கொள்வதற்கான தகுதி கொண்ட சரீரத்துடன் கூடிய தன்னைக் கண்டால் [அதாவது தன்னை யார் என்று உணர்ந்து கொண்டு, தனது ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து, அகங்காரம் ஆகியவை அழியப் பெற்ற “தான்”], “கொலை செய்யாமல் விடமாட்டேன்” என்று ஆயுதத்தைக் கையில் எடுத்து, தன் எதிரே பல்லைக் கடித்தபடி நிற்கும் பகைவர்களைக் கண்டது போன்று வயிறு எரிந்து தன்னை அழிக்க வந்தவனாக எண்ணுதல். தங்களது சொற்கள் மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றால் தீய எண்ணங்கள் மேன்மேலும் வளரும்படிச் செய்கின்றனர். (அவற்றுக்கு வர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போலேயும்) - இப்படியாக உள்ள இரண்டு தன்மைகள் கொண்ட [அகங்காரம் மற்றும் புலன் இன்பங்கள்] ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால், அருகில் செல்ல முனையும்போது மேலே விழுந்து கடித்து இறந்து போகும்படிச் செய்கின்ற மிகவும் கொடிய நாகத்தைக் கண்டது போன்று அச்சம் கொண்டு நடுங்கியபடியே பின்வாங்கி, அவர்கள் நமக்குத் தீமை செய்வார்கள் என்று எண்ணுதல். (அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் பந்துக்களைக் கண்டாற்போலேயும்) - தங்களது உபதேசம், வாழ்க்கைமுறை போன்ற பலவற்றால் அகங்காரம், உலகவிஷயங்களில் உள்ள பற்றுதல் போன்றவற்றின் தோஷங்களை மற்றவர்களுக்குச் சிலர் அறிவிப்பர்; இவர்கள்

இவற்றைப் பற்றி மற்றவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டால் அச்சம் கொண்டு நடுங்குவர்; அவற்றை அடியுடன் நீக்குபவர்களாக இருப்பர்; இவ்விஷயங்களை அவற்றின் வாசனையுடன் நீக்கவல்லதான திருமந்திரத்தின் நடுப்பதமான “நம:” என்பதிலேயே நிஷ்டை கொண்டு இருப்பர்; இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காண நேரிட்டால் - மற்றவர்களின் நன்மை மற்றும் தீமை ஆகிய இரண்டையும் தங்களுக்கு வந்ததாகவே எண்ணி, தீமையை விலக்கி, நன்மையை மட்டுமே ஏற்கும்படிச் செய்து காப்பாற்றுகின்ற நல்ல உறவினர்களைக் கண்டது போன்று விரும்பவேண்டும்; “இவர்கள் நமக்குச் சிறந்த துணையாவர்கள்” என்று எண்ணவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - அடியிலே கரணகளேபரங்களைத் தந்து அவற்றைக் கொண்டு வ்யபிசரியாமல் நல்வழி நடக்கும்படி சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டி அக்ருத்யகரணாதிகளில் சிஷித்து ஸர்வாவஸ்தையிலும் தன்னுடைய ஹிதமே பார்த்துப்போரு மீச்வரனை அர்ச்சா ஸ்தலங்களிலே கண்களாரக் கண்டால், உத்பாதகனாய் வித்யாப்ரதனாய் அபதே ப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி நியமித்து நடத்திக்கொண்டு போரும் ஹிதைஷியான பிதாவைக் கண்டாப்போலே ஸ்நேஹஸாத்வஸ விநயங்களை யுடையனாய்க்கொண்டு நமக்கு ஹிதபரமென்று நினைத்தும்; அநாதிகாலம் “அஸந்நேவ” என்னும்படிகிடந்த தன்னை பகவத் ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து ஸந்தாவானாக்கி மேன்மேனும் தன்னுபதேசத்தால் ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளை விளைத்து கையிற்கனியென்ன பகவத் விஷயத்தைக் காட்டித்தரும் மஹோபகாரகனாய் “உன் சீரேயுயிர்க்குயிராய்” என்றும், “உன்றன் மெய்யிற் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே குணவிக்ரஹங்களாலே தனக்கு தாரகபோக்யனாயிருக்கு மாசார்யனைக் கண்ணுக் கிலக்காம்படி கண்டால், கண்ணாஞ்சுழலையிடும் பெரும் பசியன் தாரகமுமாய் போக்யமுமான சோற்றைக் கண்டாப்போலே அத்யபிநிவேசத்தோடே யநுபவித்து நமக்கு தாரக போக்யவிஷயமென்றே நினைத்தும்; ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்த்யாதி ஸமஸ்த ஸ்வபாவ ஸம்பந்தயா ஸம்யக்ஜ்ஞாந ப்ரரேமவானா யிருக்கும் ஸச்சிஷ்யனைக் கண்டால், தனக்காநந்தாவஹமான அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாப்போலே பகவத் குணாநுஸந்தாந தசையில் நாம் சொல்லுகிற பகவத் குணங்களை யாதரித்துக் கேட்பது அநுபாஷிப்பது வித்தனாவதாம் ஆகாரங்களினாலே நமக்காநந்தாவஹனென்று நினைத்தும்;

விளக்கம் - (ஈச்வரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலேயும்) - ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றை நமக்கு

அளிக்கிறான்; அவற்றைக் கொண்டு நாம் தவறான வழியில் செல்லாமல் தடுத்து, நல்ல வழியில் செல்வதற்கு ஏற்றபடி சாஸ்த்ரங்களை உணர்த்துகிறான்; சாஸ்த்ரங்கள் கூறும் மார்க்கத்திற்கு விரோதமாகச் சென்றால் தண்டித்துத் திருத்துகிறான்; அனைத்து நிலைகளிலும் நம்முடைய நன்மையை மட்டுமே எண்ணியபடி உள்ளான். இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனை அர்ச்சாவதார விக்ரஹமாகக் கோயில்களில் கண்ணாரக் காணும்போது, “இவனே நம்மைப் படைத்தவன், நமக்குக் கல்வி புகுத்தியவன்”, என்று எண்ணவேண்டும். மேலும் தீய மார்க்கங்களில் நாம் செல்லாதபடி நம்மை நியமித்து நடத்திக் கொண்டு போகின்ற, நமது நலத்தை மட்டுமே விரும்பும் தந்தையைக் கண்டது போன்று அன்பு, அச்சம் மற்றும் அடக்கம் ஆகியவற்றுடன் நிற்கவேண்டும். “இவன் நம்முடைய நன்மையை மட்டுமே கருத்தாகக் கொண்டவன்” என்று எண்ணவேண்டும். (ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாற்போலேயும்) - எல்லையற்ற காலமாக தைத்திரீய ஆநந்தவல்லியில் - அஸந்நேவ - ப்ரஹ்மஞானம் இல்லாதவன், இல்லாதவனாகவே ஆவான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நாம் இல்லாதவனாகவே இருந்தோம். இப்படிப்பட்ட நமக்கு பகவத் ஸம்பந்தம் குறித்து உணர்த்தி, நம்மை “உள்ளவன்” என்று ஆக்குகிறார். மேலும் தன்னுடைய உபதேசம் மூலமாக ஞானம், வைராக்யம், பக்தி போன்றவற்றை நமக்கு ஏற்படுத்தி, உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போன்று நமக்கு ஸர்வேச்வரனைக் காட்டித் தரும் மிகப் பெரிய உதவியைப் புரிகிறார். இத்தகையவர் நம்முடைய ஆசார்யன் ஆவார். இராமாநுஜ நூற்றந்தாதி (25) - உன் சீரேயுயிர்க்குயிராய் - என்றும்,(104) - உன்றன் மெய்யிற் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது உயர்ந்த குணங்களாலும், அழகான திருமேனியாலும் நமக்கு இனிமையாகவும், நாம் உயிர் வாழக் காரணமாகவும் உள்ள ஆசார்யனைக் காணும்போது - மிகுந்த பசி காரணமாகக் கண்கள் இருட்டிக்கொண்டு கீழே விழும் நிலையில் உள்ள ஒருவன், தன்னை வாழ வைக்கவல்ல இனிமையான உணவைக் கண்டால் மகிழ்வது போன்று, மிகுந்த ஆசையுடன் அவரை அனுபவிக்கவேண்டும்; “நம்மை வாழ வைத்து, நமக்கு எப்போதும் இனிமையாக உள்ளவர்” என்று எண்ணவேண்டும். (சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற்போலேயும் நினைத்து) - மற்ற எந்தவிதமான பலன்களையும் விரும்பாமல் இருத்தல் போன்ற பல உயர்ந்த தன்மைகளால் நிறைவாக உள்ளதால் சிறந்த ஞானம் மற்றும் பக்தியைக் கொண்டபடி ஒரு சிஷ்யன் இருப்பான். இப்படிப்பட்ட சிஷ்யனைக் கண்டால் - நமக்கு ஆனந்தத்தை அளிக்கவல்ல மனைவியைக் கண்டது போன்று எண்ணவேண்டும். ஸர்வேச்வரனின் திருக்கல்யாண குணங்கள் குறித்து

உரையாடும் போது, “நாம் கூறும் பகவத் குணங்கள் பற்றி விருப்பத்துடன் இவன் கேட்கிறான், அதனை மீண்டும் உரைக்கிறான், அவற்றை எண்ணி எண்ணி வியத்தல் போன்றவற்றைச் செய்வதன் மூலம் இவன் நமக்கு ஆனந்தம் அளிக்கிறானே”, என்று எண்ணவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் – (அஹங்காரார்த்தகாமங்கள் மூன்றும்) இத்யாதி. இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு, அஹங்காரம் அநுகூலர்பக்கல் அநாதரத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது – சேஷத்வத்தை தன் ஸந்நிதியில் ஜீவிக்கவொட்டாதபடியிறே அஹங்காரத்தின் பலமிருப்பது; அஹங்காரியானவன் “ந நமேயம்” என்றிருக்குமதொழிய ஒரு விஷயத்திலும் தலைதாழ்க்க விசையானே; ஆகையாலே அஹங்காரம் மேலிடுமாகில், ஸ்வரூபவர்த்தகராய்க் கொண்டு அநுகூலராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் “நம்முடைய சேஷிகள்” என்று துடைநடுங்கி யெழுந்திருந்து ப்ரணாமாதிபூர்வகமாக அநுவர்த்தனங்களைப் பண்ணவொட்டாதே, தன்னை அவர்களிடிகளாகவாதல், அவர்களைத் தன்னோடு ஸமராகவாதல் புத்தி பண்ணியநாதரித்திருக்கும்படிப் பண்ணுமென்கை. அர்த்தம் ப்ரதிகூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது – ஆரையாகிலும் சென்றநுவர்த்தித்து ஒருகாசு பெற்றதாய்விடவேணு மென்னும்படியிறே அர்த்தராகமிருக்கும்படி; ஆகையால், அது ஸ்வரூப நாசகத்வேந ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் வெருவி யோடிப்போக வேண்டியிருக்க, ஒருகாசை நச்சி அவர்களோடே யுறவு பண்ணி அவர்களிருந்த விடங்களிலே பலகாலும் செல்லுவது, அவர்களை யழைத்து விருந்திடுவது, அவர்கள் குணகீர்த்தநம் பண்ணுவதாம்படி அவர்கள் விஷயத்திலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்குமென்கை. காமம் (உபேஷிக்குமவர்கள் பக்க லபேசைஷையைப் பிறப்பிக்கும்) “காம்யத இதி காம:” என்கிறபடியே – காம சப்தத்தாலே விஷய ஸம்போக ஸுகத்தைச் சொல்லுகிறது; அது, “ஈசிபோமின்” இத்யாதிப்படியே – தாரித்ர்ய வார்த்தகாதிகளடியாக தன்னை முகம் பாராமல் தள்ளிக் கதவடைத்து உபேஷாவாதம் பண்ணும் ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலே, “ஏழையர் தாமிழிப்பச் செல்வர்” என்கிறபடியே அவர்களுபேசுஷாவாதம் முதலானவை தன்னையே யுத்தேச்யமாகக் கொண்டு செல்லும்படி, விலக்ஷணர் கேட்டால் சிரிக்கும்படியான ஹேயாபேசைஷையை விளைக்குமென்கை. ஆக இப்படி அஹங்காராதிகள் மூன்றும் ஸ்வரூப வர்த்தகரை யநாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூப நாசகரை யாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூப நாசகதையோடே யுபேசுஷகருமா யிருக்குமவர்களை யபேசுஷிக்கும்படியும் பண்ணுமென்று அவற்றின் கொடுமைகளை யநுஸந்தித்து என் செய்யத் தேடுகிறதோ வென்றஞ்சி; (அர்த்த

காமாபி மாநங்கள் மூன்றும்) என்று பாடமானாலும், “கர்வோபிமாநோஹங்கார:” என்கிறபடியே - அபிமாந சப்தத்தாலே அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே (அநுகூலர்பக்கல்) இத்யாதியை நிரை நிரையாக்காதே யதாயோகங்கொண்டு கீழ்ச் சொன்ன ப்ரகாரத்திலே யோஜிக்கக் கடவது;

விளக்கம் - (அஹங்காரார்த்த காமங்கள் மூன்றும்) - அஹங்காரம், செல்வம், காமம் ஆகிய மூன்றில் அஹங்காரம் என்பது நமக்கு ஏற்றவர்களாக உள்ள பாகவதர்களிடம் அன்பு இல்லாத தன்மையைக் கொண்டு வருவதாகும். வேறு ஒருவருக்கு அடிமைப்பட்டுள்ள தன்மையை, நான் உள்ள இடத்தில் இருக்கவிடாமல் செய்வது என்பது அஹங்காரத்தின் வலிமை ஆகும். அஹங்காரத்துடன் உள்ளவன், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (36-11) - ந நமேயம் - நான் தலை வணங்கமாட்டேன் - என்று கூறும்படியாக உள்ள இராவணன் போன்று இருப்பானே அல்லாமல், யாருக்கும் தலை தாழ்த்தி நிற்கமாட்டான். இப்படிப்பட்ட அஹங்காரம் ஒருவனுக்கு ஓங்கி நிற்கும்போது, தங்களது ஸ்வரூபத்தை வளர்ப்பவர்களாக உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அவன் கண்டவுடன், “இவர்கள் நமது எஜமானர்கள்” என்று அச்சத்துடன் சட்டென்று எழுந்து வணங்கி நிற்பது போன்ற செயல்களைச் செய்ய இயலாதபடி தடுத்துவிடும். மேலும் தான் அவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்ற எண்ணத்தையும், அவர்கள் தன்னை ஒத்தவர்களே என்ற எண்ணத்தையும் உண்டாக்கி, அவர்கள் பக்கம் சேராதபடி செய்துவிடும். இதனால் அஹங்காரம் குறித்து அச்சம் கொண்டிருக்கவேண்டும். (அர்த்தம் ப்ரதிகூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்கும் என்று அஞ்சி) - அர்த்தம் என்பதான செல்வம் பாகவதர்களிடம் பக்தியற்றவர்கள் விஷயத்தில் ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்திவிடும். அதாவது யாரையாவது அண்டிச் சென்று, அவர்களுக்கு ஏதேனும் செய்து, ஒரு காசேனும் பெற்றுவிடவேண்டும் என்ற அளவிற்குப் பொருள் ஆசை இருக்கும். இந்த நிலை ஆத்ம ஸ்வரூபமான ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை என்ற நிலையை மாற்றிவிடும் என்பதால், பகவத் விரோதிகளாக உள்ள ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டாலேயே ஓடி விடவேண்டும்; ஆனால் அவ்விதம் செய்யாமல் அவர்கள் உள்ள இடத்திற்குப் பலமுறை சென்று, அவர்களைத் தமது இருப்பிடத்திற்கு அழைத்து விருந்து வைத்து, அவர்களைப் புகழ்ந்து பாடியபடி இருத்தல் போன்ற பலவற்றால் அவர்கள் மீது உள்ள ஈடுபாடு அதிகரித்துவிடும் என்று அஞ்சவேண்டும். (காமம் உபேக்ஷிக்குமவர்கள் பக்கல் அபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்கும் என்று அஞ்சி) -

”காம்யத இதி காம:” விரும்பப்படுவதால் காமம் எனப்படும் - என்பதற்கு ஏற்ப காமம் என்ற பதம் பெண்கள் மூலம் ஏற்படும் இன்பத்தைக் கூறுவதாகும். அத்தகைய காமம் என்பது பெரியதிருமொழி (1-3-8) – ஈசிபோமின் – என்ற பாசுரத்தில் உரைப்பதற்கு ஏற்ப தங்களிடம் இன்பம் நாடி வருபவர்களிடம் உள்ள ஏழ்மை, வயோதிகம் போன்ற காரணங்களால் அவர்களைக் கண் எடுத்துப் பாராமல், தங்கள் வீட்டு வாயிற்கதவுக்கு வெளியே தள்ளிக் கதவடைக்கும் பெண்கள் உண்டு. ஆனால் இப்படிப்பட்ட பெண்களிடமும் திருவாய்மொழி (4-1-5) – ஏழையர்தாம் இழிப்பச் செல்வர் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்தப் பெண்கள் தங்களை வெறுத்தல் போன்றதான செயல்களைச் செய்தாலும், அவர்களையும் அச்செயல்களையும் தங்களுக்கு ஏற்றதாகவே சிலர் கொண்டு அவர்களிடம் செல்வர். இச்செயலைப் பெரியவர்கள் கேள்விப்பட்டால் சிரிக்கும்படியான தாழ்ந்த ஆசையை ஏற்படுத்தும் என்று கருதி அச்சம் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே இப்படியாக அஹங்காரம், பொருள் மற்றும் காமம் ஆகிய மூன்றும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை வளர்க்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் உள்ள அன்பைப் போக்கி அவர்களை விரும்பாதபடியும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை அழிப்பத்துடன் அல்லாமல் தங்களை வெறுத்துத் தள்ளும் குணங்கள் கொண்ட பெண்களை விரும்பும்படியும் செய்துவிடும். இப்படியாக இவை செய்வதைக் குறித்து எண்ணி, “இவை நம்மை என்ன செய்து விடுமோ?” என்று அஞ்சியபடி இருக்கவேண்டும். “அஹங்கார அர்த்த காமம்” என்று படிப்பதற்குப் பதிலாக “அர்த்த காம அபிமானங்கள்” என்றும் சிலர் படிப்பர். கர்வோபிமாநோஹங்கார: - கர்வம், அபிமாநம், அஹங்காரம் ஆகிய மூன்றும் அஹங்காரத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப அபிமானம் என்ற பதம் அஹங்காரத்தைக் கூறுகிறது. ஆகவே “அநுகூலர் பக்கல்” என்று தொடங்குகின்ற வாக்கியத்திற்கு வரிசைப்படி விவரணம் செய்யப்பட்டது என்று கொள்ளாமல், வரிசை மாறிப் பொருள் கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (ஆத்ம குணங்கள்) இத்யாதி. சமதமாத்யாத்மகுணங்கள், அநாதிகால மஹங்காராதிகளுக்கு விளைநிலமாய் அநாத்மகுணங்களைக் கூடுபூரித்துக்கொண்டு கர்மபரதந்த்ரராயிருக்கிற நம்முடைய யத்நத்தாலும், ஆத்ம குணோதய விரோதிகளான அஹங்காராதிகளுக்கு வர்த்தகராய் அநாத்மகுண பரிபூர்ணராய் கர்மவச்யரா யிருக்கிற பிறருடைய யத்நத்தாலும் பிறப்பித்துக் கொள்ளவொண்ணாது. ஆத்ம குணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாய் அடியிலே

தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே நம்மை யங்கீகரித்தருளி நமக்காத்ம குணங்க ளுண்டாவ தெப்போதோவென்று பலகாலும் கரைவது பகவானை யர்த்திப்பதாய்க் கொண்டு போரும் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதமடியாகவருகிற, நம்முடைய வாத்த்மகுணோதய விரோதி பாபக்ஷயம் பிறக்கும்படி “அமலங்களாக விழிக்கும் பகவானுடைய பரிபூர்ண ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்கும்த்தனையென் றத்யவஸித்து. (தேஹயாத்ரையி லுபேக்ஷையாவது) - சேஷத்வமே வடிவான வாத்த்மாவுக்கு தாரகாதிகளான குணாநுபவ கைங்கர்ய ப்ரவ்ருத்தியில் பெற்றவளவால் த்ருப்தனாயிராதே மேன்மேலு மாசைப்படுகை. (ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்திநிவ்ருத்தியாவது) - அசநாச்சாதநாதிகளுக் குறுப்பான ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களில் ஆதரத்துக்கடியான போக்யத்வ புத்தி தவிருகை. (தேஹதாரணம்) இத்யாதி. அதாவது - அந்த ப்ராக்ருதி வஸ்துக்களில் தேஹம் தரிக்கைக்கு தக்க அளவு புஜிக்கை, பரமாத்மாவான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸமாராதநத்தின் ஸமாப்தி ரூபையான ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தியென்கிற புத்தி விசேஷமுமென்கை. அன்றிக்கே, (பரமாத்ம ஸமாராதந ஸமாப்தி) என்கிற புத்தி விசேஷமும், தத்ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்தி விசேஷமும் என்னவுமாம்;

விளக்கம் - (ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக் கொள்ளவொண்ணாது) - எல்லையற்ற காலமாக மேலே கூறப்பட்ட அஹங்காரம் போன்ற பலவும் உற்பத்தி ஆகின்ற இடமாகவும், ஆத்மகுணங்கள் அல்லாதவற்றை வளர்ப்பவராகவும் கர்ம வசப்பட்டுள்ள நாம் உள்ளோம். வேறு சிலரும் ஆத்மகுணங்கள் வளர்வதற்குத் தடையாக உள்ள அஹங்காரம் போன்றவற்றை வளர்ப்பவராகவும், ஆத்மகுணங்கள் அல்லாத தன்மைகள் நிறைந்தவராகவும் கர்மவசப்பட்டபடி இருக்கக்கூடும். இப்படியாக உள்ள நமது முயற்சியாலும், வேறு ஒருவர் முயற்சியாலும் உட்புலன் மற்றும் வெளிப்புலன் ஆகியவற்றை அடக்குவதான ஆத்மகுணங்களைப் பிறப்பித்துக் கொள்ள இயலாது. (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்கும்த்தனை யென்று துணிந்து) – ஆத்மகுணங்கள் அனைத்திற்கும் இருப்பிடமாக உள்ளவர், தொடக்கம் முதலாகவே எந்த ஒரு காரணமும் இன்றி ஏற்பட்ட கருணை காரணமாக நம்மை ஏற்றுக் கொண்டவர், நமக்குத் தேவையான ஆத்மகுணங்கள் நமக்கு எப்போது ஏற்படும் என்று பலமுறை நமக்காக ஏங்கித் தவிப்பவர், நமக்காகப் பலமுறை ஸர்வேச்வரனிடம் வேண்டியபடி உள்ளவர் - இப்படியாக உள்ள நம்முடைய ஆசார்யனின் அருளால் நமக்கு ஆத்மகுணங்கள் தோன்றுகின்றன. ஆயினும் இவை ஏற்படத் தடையாக உள்ள நமது பாவங்கள் அனைத்தும் அழிந்து, திருவாய்மொழி

(1-9-9) – அமலங்களாக விழிக்கும் - நமது அறியாமை ஆகியவை நீங்கும்படியாக நம்மை விழித்துப் பார்க்கும் கண்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனின் பரிபூர்ண கடாசுஷம் காரணமாக இந்த ஆத்ம குணங்கள் உண்டாகும் என்று உறுதியுடன் இருத்தல். (தேஹயாத்ரையி லுபேசைஷ்யம்) – சரீரத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்பதான செயல்களில் விருப்பம் அற்ற தன்மை ஏற்படவேண்டும். (ஆத்மயாத்ரையி லபேசைஷ்யம்) - ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பதையே தன்னுடைய ஸ்வரூபமாகக் கொண்டது ஆத்மாவாகும்; இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவைத் தரிப்பதும், வளர்ப்பதும், அதற்கு இனிமையாக உள்ளதும் எது என்றால் ஸர்வேச்வரனின் திருக்கல்யாண குண அனுபவங்கள் மற்றும் அவனது கைங்கர்யங்களில் ஈடுபடுதல் போன்றவையே ஆகும். இவற்றை அடைந்த பின்னர் அப்படியே இருந்துவிடாமல், மேன்மேலும் இவற்றில் ஆசை ஏற்படவேண்டும். (ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்திநிவ்ருத்தியும்) - உண்பதற்கும், உடுத்துவதற்கும் தேவையான பொருள்களில் ஈடுபாடு உண்டாவதற்குக் காரணம் “அவை மிகவும் இனியவை” என்ற எண்ணமாகும்; இந்த எண்ணத்தைத் தவிர்க்கவேண்டும். (தேஹ தாரணம்) – உலகத் தொடர்புடைய பொருள்களில், இந்தச் சரீரம் உயிருடன் உள்ள அளவிற்குத் தேவையான அளவு மட்டுமே உண்ணுதல். (பரமாத்ம ஸமாராதன ஸமாப்தி ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்திவிசேஷமும்) – பரமாத்மாவான ஸர்வேச்வரனின் திருவாராதனத்தின் இறுதியில் அவனுக்கு அளிக்கப்படும் ப்ரஸாதத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் மட்டுமே சிறந்தது என்ற மேன்மையான எண்ணம் என்று பொருள். அல்லது ஸர்வேச்வரனின் திருவாராதனத்தின் நிறைவுப் பகுதி என்னும் எண்ணம் மற்றும் அவனது ப்ரஸாதத்தை ஏற்பது என்னும் எண்ணம் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (தனக்கு) இத்யாதி. அதாவது, முமுக்ஷுவாய் ப்ரபந்நனானாலும் ப்ராரப்த சரீர மிருக்குமளவும் தாபத்ரயம் வருகை தவிராதிநே; ஆகையாலே, இச்சரீரத்தோடேயிருக்கிற தனக்கு தாபத்ரயங்களி லேதேனுமொரு க்லேசமுண்டானால், “இது அநுபவ விநாச்யமான ப்ராரப்த கர்மபலமன்றோ, ஏவம் பூதகர்மங்களுள்ளவை கழியுமளவன்றோ இச்சரீரத்தோடே நம்மை யெம்பெருமான் வைக்கிறது, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களிலே யென்றாகிலுங் கழியப்பெற்றோமே” என்கிற வநுஸந்தாநத்தாலே யாதல், துர்வாஸநையாலே யிவ்வுடம்பைவிட இசையாமல் ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களையும் ஜீவித்துக் கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை துக்க தர்சநத்தைப் பண்ணுவித்து இதைப் பற்றறுத்துக் கொண்டு போக நினைக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையின்

பலமன்றோவிது என்கிற அநுஸந்தாந்தாலே யாதலுண்டாகக் கடவ ப்ரீதியு மென்கை. பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்தகண்டமெல்லாம் கழிக்கிறவனுக்கு, வர்த்தமான சரீரத்திலநு பாவ்ய கர்ம மித்தனையும் கழிக்கை யரிதன்றிறே; கர்மபலமான துக்க பரம்பரைகளை யநுபவியா நின்றாலும் இத்தேஹத்தை விட வென்றால் இசையாத விவனை நிர்துக்கனாக்கி வைப்போமாகில், இச்சரீரத்தோடே நெடுங்காலமிருக்க விச்சித்தல் இன்னமொரு சரீரத்தன்னை யிச்சித்தல் செய்யுமாகையால் இச்சரீரத்துக்குள்ள கர்மமநுப வித்தே யிறுக்கக் கடவனென்றிறே வைக்கிறது; ஆனபின்பு, மற்றுண்டான கர்மங்களெல்லாம் கழிந்து ஸம்ஸாரத்தில் நின்று மிவனைக் கடுகத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுகையிலுண்டான க்ருபையாலேயானாப்போலே, இத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபையாலேயிறே. அநாதிகாலம் பரிக்ரஹித்த சரீரத்தோறு மநுபவித்த துக்கம் பகவந் நிக்ரஹபலம், இது அவனநுக்ரஹபலம்; “யஸ்யாநுக்ரஹ மிச்சாமி தஸ்யவித்தம் ஹராம்யஹம்” என்றானிறே; ஆகையாலித்தை (க்ருபாபலம்) என்கிறது.

விளக்கம் - (தனக்கொரு க்லேசமுண்டானால் கர்ம பலமென்றாதல் க்ருபா பலமென்றாதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும்) - ஒருவன் மோசஷத்தில் விருப்பம் கொண்டுள்ள ப்ரபந்நன் என்றபோதிலும், பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களின் காரணமாக உண்டான இந்தச் சரீரம் உள்ளவரை மூன்றுவகையான துன்பங்களான ஆதிபௌதிகம், ஆத்யாத்மிகம் மற்றும் ஆதிதைவிகம் ஆகியவை அவனை நெருங்காமல் இருக்காது அல்லவோ? ஆகவே இந்தச் சரீரத்துடன் உள்ளபோது, ஒருவனுக்கு இந்த மூன்றுவிதமான துன்பங்களில் ஏதாவது ஒன்றின் மூலம் துக்கம் ஏற்படலாம். அப்போது, “இந்தத் துன்பம் என்பது அநுபவித்தால் மட்டுமே கழியவல்ல பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களின் மூலம் விளைவது அல்லவோ? இத்தகைய கர்மங்கள் அனைத்தும் கழியும் வரை மட்டுமே இந்தச் சரீரத்துடன் நம்மை எம்பெருமாள் விட்டுவைக்கிறான். ஆக ஸர்வேச்வரனை அடையத் தடையாக இருந்த ஏதோ ஒரு கர்மத்தையாவது நாம் இப்போது கழித்தோமே”, என்று எண்ணிய நினைவால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி. அல்லது, “எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் வாசனையால் உண்டாகின்ற தீய பழக்கங்களால் இந்தச் சரீரத்தை விடுவதற்கு விரும்பாமல் நாம் உள்ளோம். இந்த உலகில் உள்ள பொருள்கள் பலவற்றையும் அநுபவித்தபடி, இந்த ஸம்ஸாரத்துடன் நன்கு பொருந்தி நிற்கிறோம். இப்படிப்பட்ட நம்மை, துன்பங்களை அநுபவிக்கச் செய்து, இந்தப் பற்றுதல்களை அறுத்து, நம்மை

விரைவாகக் கொண்டு போக எண்ணும் ஸர்வேச்வரனின் கருணையின் பலம் அல்லவோ இது”, என்று எண்ணியதால் உண்டாகும் மகிழ்ச்சி. ஸர்வேச்வரன் நம்மைத் துன்பத்தை அனுபவிக்குமாறு செய்கிறான் என்று கூறிய பின்னர் அவனது கருணையின் பலம் என்று எவ்விதம் கூற இயலும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதனை “பூர்வாகம்” என்று தொடங்கி உரைக்கிறார். ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுவதற்கு முன்பாகச் செய்த வினைகள், அவனைப் பற்றிய பின்னர் தன்னை அறியாமலே செய்யும் வினைகள், பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களின் மீதம் உள்ள வினைப்பயன்கள் ஆகிய அனைத்தையும் நீக்கவல்ல ஸர்வேச்வரனுக்கு, இந்தச் சரீரத்தில் இருந்தபடி இன்னமும் கழிக்க வேண்டிய வினைப்பயன்களை நீக்குவது அரிதான செயல் அல்ல. ஆயினும் ஏன் அவ்விதம் செய்வதில்லை என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார் “கர்மபலன்களை” என்று தொடங்கி. கர்மங்களின் பலன்களால் ஏற்படுவதான துன்பங்களைத் தொடர்ந்து அனுபவித்தடி இருந்தாலும், இந்தச் சரீரத்தை விடுவதற்கு இந்த ஜீவன் எளிதில் ஒப்புக் கொள்வதில்லை. இப்படிப்பட்ட இவனை, இந்தச் சரீரத்தில் இருந்து கழிக்கவேண்டிய பாவங்களை நீங்கி, துன்பம் அற்றவனாக மாற்றிவிட்டால், அதன் பின்னர் இந்தச் சரீரத்துடன் நீண்டகாலம் இருப்பதையே விரும்புவான். ஆகையால்தான் இந்தச் சரீரத்திற்கான கர்மங்களை அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்று ஸர்வேச்வரன் வைத்துள்ளான். ஆகவே, முன்னர் செய்த வினைகள் அனைத்தையும் நீக்கி இவனை ஸம்ஸாரத்தில் இருந்து மீட்டு, விரைவாகத் தன்னுடைய திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது ஸர்வேச்வரனின் கருணையால் ஏற்படும் நிலை என்பது போன்றே, இதனை நீக்காமல் வைத்துள்ளதும் அவனது கருணையாலேயே ஆகும். எல்லையற்ற காலமாக எடுத்த சரீரம் ஒவ்வொன்றிலும் அனுபவித்த துக்கம் என்பது ஸர்வேச்வரனின் தண்டனையால் ஏற்படுவதாகும்; இது போன்று சரீரத்தில் இருந்து விடுவிப்பதும் அவனது கருணையாலேயே ஆகும். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (36-11) – யஸ்யாநுக்ரஹ மிச்சாமி தஸ்யவித்தம் ஹராம்யஹம் - யாருக்கு நான் அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணுகிறேனோ, அவனது செல்வத்தை முதலில் அழிக்கிறேன் - என்று அவனே கூறினான் அல்லவோ? எனவேதான் இதனைக் கருணையின் பலன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் ஸாதத்வபுத்தி நிவ்ருத்தியாவது) - ப்ரபந்நனான தன்னுடைய வதிகாராநுகுணமாக வநுஷ்டித்துக் கொண்டு போரும் நல்லொழுக்களைப் பேற்றுக்கு ஸாதநமாக நினையாதொழிகை.

(விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையாவது) நாட்டாரோ டியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி யிருக்கையாலே நிர்மல ஜ்ஞாந பக்திகரரா யிருக்கும் விலக்ஷணரான விலக்ஷணமான வந்தஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாநமும் நமக்குண்டாகவேணுமென்னுமாசை. (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமாவது) “தானுகந்தவூர்” என்கிறபடியே - ஸர்வேச்வரனுகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்களென்றால், “கண்டியூரரங்கம் மெய்யங்கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டினார்” என்கிறபடியே - மநஸ்ஸு அங்கே மண்டி விழும்படி மேன்மேலும் பெருகுகிற ஆதரம். (மங்களாசாஸநமாவது) - அவ்வோ திவ்யதேசங்களை விரும்பி, வர்த்திக்கிற வவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தையும் லௌகுமார்யத்தையும் வாசியறிந்து நோக்கும் பரிவரில்லாமையையும் ப்ரதிகூல வர்க்கங்களி னதிசயத்தையும் நினைத்தேங்கி, “என் செய்யத் தேடுகிறது!” என்று வயிறொரிந்து இரவும்பகலும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை. (இதர விஷயங்களி லருசியாவது) - பகவத் வ்யதிரிக்தங்களான ஹேய விஷயங்களில் தோஷ தர்சநாதிகளாலே விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆர்த்தியாவது) - இதர விஷய ப்ராவண்ய ஹேதுவான விவ்ஷுடம்போடே இருள் தருமா ஞாலத்திலிருக்கிற விதி லடிக்கொதிப்பாலும், ப்ராப்ய வைலக்ஷண்ய தர்சநத்தால் வந்த ப்ராப்தி விளம்பாஸஹத்வத்தாலும் படும் க்லேசம். (அநுவர்த்தந நியதியாவது) - பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ஸ்வசேஷத்வா நுகுணமாக நீசோக்தி நீச வ்ருத்திகளாலே பண்ணு மநுவர்த்தநத்தை ப்ராக்ருத விஷயங்களில் மறந்தும் செய்யாதொழிகை. (ஆஹார நியதியாவது) - ஜாத்யாச்ரய நிமித்தாநுஷ்டங்களாய், ஸர்வேச்வரனுடையவும் ததீயருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுமதொழிய, ததிதரங்களானவை கொள்ளக் கடவோமல்லோ மென்றிருக்கை.

விளக்கம் - (ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் ஸாதத்வபுத்தி நிவ்ருத்தியாவது) - ஸர்வேச்வரனிடம் சரணம் புகுந்த ப்ரபந்நன் தன்னுடைய அதிகாரத்திற்கு ஏற்றபடியாகத் தான் பின்பற்றி வருகின்ற நல்ல நடத்தைகளே, தான் பெற்ற பேற்றுக்கு உபாயமாக இருந்ததாக எண்ணாமல் இருக்கவேண்டும். (விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையாவது) - திருவாய்மொழி (10-6-2) - நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தோஷங்கள் ஏதும் இல்லாத ஞானம், பக்தி போன்றவற்றைக் கொண்டுள்ள மேன்மையான முன்னோர்களின் உயர்ந்த ஞானம் மற்றும் நல்நடத்தை நமக்கு ஏற்படவேண்டும் என்ற ஆசையுடன் இருத்தல் வேண்டும். (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமாவது) - திருநெடுந்தாண்டகம் (6) - தான் உகந்த ஊர் - என்று

கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் மிகவும் மகிழ்வுடன் கோயில் கொண்டுள்ள திவ்யதேசங்களை மனதால் எண்ணியவுடன், திருக்குறுந்தாண்டகம் (19) – கண்டியூரங்கம் மெய்யங்கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டினார் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மனம் அங்கேயே விருப்பம் கொண்டு, நிலை நிற்கும்படியாக, மேன்மேலும் ஆசை பெருக வேண்டும். (மங்களாசாஸநமாவது) - அந்த திவ்ய தேசங்களில் விருப்பம் கொண்டு வாசம் செய்கின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய அழகு, மேன்மை போன்றவற்றை உணர்ந்து அவனை நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்பவர்கள் இல்லாமை, அவனுக்குத் தீமையை எண்ணும் கூட்டத்தினரின் மிகுதி ஆகியவற்றை எண்ணி ஏங்கவேண்டும்; “இவனது இந்த நிலைக்கு, நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம்” என்று அச்சம் கொண்டு, வயிறு கலங்கி, இரவும் பகலும் அவனுக்காகத் திருப்பல்லாண்டு பாடியபடி இருத்தல் வேண்டும். (இதர விஷயங்களில் லருசியாவது) – ஸர்வேச்வரனைத் தவிர உள்ள மற்ற தாழ்ந்த விஷயங்களில் உள்ள குற்றங்களைக் கண்ட பின்னர், அவற்றில் விருப்பம் இல்லாதபடி இருத்தல் வேண்டும். (ஆர்த்தியாவது) - ஸர்வேச்வரன் தவிர மற்ற உலகவிஷயங்களில் ஏற்படும் ஆசைக்குக் காரணமாக உள்ள இந்தச் சரீரத்துடன், திருவாய்மொழி (10-6-1) – இருள்தரு மாஞாலம் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள இந்த உலகத்தில் இருக்கமுடியாமல் தவிப்பதும்; தான் அடையக்கூடிய பேற்றின் மேன்மையைக் கண்ட பின்னர், அப்படிப்பட்ட பேற்றை உடனே அடைய இயலாமல் ஏற்படும் காலதாமதத்தைப் பொறுக்க இயலாததும் ஆர்த்தி எனப்படும் துன்பம் ஆகும். (அநுவர்த்தந நியதியாவது) - ஸர்வேச்வரனிடமும், அவனது அடியார்களிடமும் தான் கொண்டுள்ள அடிமைத்தனம் காரணமாக, அந்த அடிமைத்தனத்திற்கு ஏற்றபடிப் பேசும் பணிவான சொற்கள் மற்றும் அடக்கமான செயல்கள் ஆகியவற்றை மற்ற எந்த ஸம்ஸாரிகளிடமும் மறந்தும் பேசாதபடியும் செய்யாதபடியும் இருத்தல் வேண்டும். (ஆஹார நியதியாவது) - ஜாதி, ஆச்ரயம் மற்றும் நிமித்த தோஷங்கள் அற்றதாக உள்ளதும், ஸர்வேச்வரன் மற்றும் அவனது அடியார்கள் ஆகியவர்களின் ப்ரஸாதங்களாக உள்ளதும் ஆகிய பொருள்களை மட்டுமே உணவாக எடுத்துக்கொள்வோம்; இவற்றிலிருந்து ஒழிந்த எதனையும் உணவாக ஏற்கமாட்டோம் என்னும் உறுதி கொள்ளவேண்டும் (பூண்டு, முறுங்கை, வெண்கத்திரிக்காய், சுரைக்காய் போன்றவை ஜாதி தோஷம் கொண்டவை; மற்ற தெய்வங்களின் தொடர்புடையதும், ஆசாரம் அல்லாத மனிதர்களிடம் உள்ளதும் ஆச்ரய தோஷம் கொண்டவை; சிரார்த்தம் போன்ற இடத்தில் உள்ள உணவு, விலைக்கு வாங்கும் உணவு ஆகியவை நிமித்த தோஷம் கொண்டவை).

வ்யாக்யானம் - (அநுகூல ஸஹவாஸமாவது) - ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வர்த்திப்பியாநிற்கு மநுகூலரானவர்களுடனே சுஷணகாலமும் பிரியாதே கூடிவர்த்திக்கை. (ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியாவது) -ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை நசிப்பியா நிற்கும் ப்ரதிகூலரான வர்களுடன் சுஷணகாலமும் கூடி வர்த்தியாதொழிகை. இங்குச் சொன்ன அநுகூலரும் ப்ரதிகூலரு மின்னாரென்னுமிடம் மேலே தாமே யருளிச் செய்யக்கடவரிறே. (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன விவையித்தனையும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டான பரிபூர்ணான ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமங்களாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேன்மேலு மபிவ்ருத்தமாம்படி செய்து கொண்டு போரக்கடவனென்றபடி. ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி யிவன் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது - தத்ப்ரஸாதங்களைச் செய்து கொண்டு போருகை. தத்ப்ரஸாதங்களாவன - இதினுடைய வுபபாதந ஸ்தலத்தி லருளிச் செய்கிறவை. (போரக்கடவன்) என்று விதிருபேண வருளிச் செய்தது - இதினுடைய அவச்யாநுஷ்டேயத்வம் தோற்றுக்கைக்காக.

விளக்கம் - (அநுகூல ஸஹவாஸமாவது) - தங்களுடைய தொடர்பு என்பதன் மூலமாக நமது ஞானம் மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றை மேன்மேலும் ஓங்கி வளரச் செய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் ஒரு நொடிப்பொழுது கூடப் பிரியாமல் சேர்ந்து வசித்து வரவேண்டும். (ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியாவது) - தங்களுடைய தொடர்பு என்பதன் மூலமாக நமது ஞானம் மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றை அடியுடன் நீக்கவல்ல மனிதர்களுடன் ஒரு நொடிப்பொழுது கூடச் சேராமல் வாழவேண்டும். இங்கே கூறப்பட்ட அநுகூலர் மற்றும் ப்ரதிகூலர் யார் என்பதை இவரே பின்னே உள்ள சூர்ணைகளில் அருளிச்செய்ய உள்ளார். (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) - இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்தையும், ஞானம் மற்றும் நன்னடத்தை ஆகியவற்றால் நிறைந்துள்ள ஆசார்யனுடைய அனைத்து நன்மைகளையும் அளிக்கவல்ல க்ருபை மூலமாக, தானாகவே மேன்மேலும் வளரும்படியாக அமைத்துக்கொண்டு வாழவேண்டும். அதாவது, அவருடைய நல்ல அருள் வளர்வதற்கு ஏற்றபடியான செயல்களை இவன் செய்தபடி வாழ்தல். அந்தச் செயல்கள் எத்தகையவை என்பதை இவரே மேலே அருளிச்செய்ய உள்ளார். (போரக்கடவன்) - இவை அனைத்தும் அவசியம் அன்றாட வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்கப்படவேண்டும்

என்று உணர்த்துவதற்காக “கடவன்” என்று விதிமுறை போன்று
அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 85)

1.7.2 வைப்பாம் மருந்தாம் அடியரை வல்வினைத்

துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடானவன்
எப்பா லெவர்க்கு நலத்தா லுயர்ந்துயர்ந்து
அப்பாலன் எங்களாயர் கொழுந்தே.

பொருள் - தன்னுடைய அடியார்களை மிகவும் கொடுமையான கர்மங்களுடைய
மிடுக்கான வழிகளில் அவர்களுடைய ஐந்து இந்திரியங்களாலும் அகப்பட்டு
அழியும்படியாக விடாதவன்; அவர்களுக்குப் புருஷார்த்தமான செல்வமும்,
அவர்கள் தன்னை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள விரோதிகளை நீக்கவல்ல
மருந்தும் என்று உள்ளவன்; மனிதர்கள் தொடங்கி நான்முகனின் ஆனந்தம் முடிய
அனைத்து இடங்களிலும் இருக்கின்ற சேதநர்களைக் காட்டிலும் ஆனந்தத்தால்
மிகுந்தவன்; வாக்கு, மனம் போன்ற எதற்கும் எளிதில் எட்டாமல் உள்ளவன்;
எங்களுக்கே உரிய அவன் ஆயர்களின் தலைவன் ஆவான்.

அவதாரிகை - ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்து சஷுத்ர ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு
போவதே என்று கேவலரை நிந்தித்தான். அவன் தன்னையே
பற்றியிருக்குமவர்களுக்கு, அவன் தானிருக்கும்படி சொல்லுகிறார் இப்பாட்டில்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “ஸர்வேச்வரனை அடைந்த பின்னரும் அவர்களிடம்
தாழ்வான பலனை மட்டுமே வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்டு அவனை விட்டு அகன்று
செல்கிறார்களே”, என்று கேவலர்களை நிந்தனை செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில்,

அவனை மட்டுமே பற்றிருப்பவர்கள் விஷயத்தில் அவன் இருக்கின்ற விதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வைப்பாம்) ஆடறுத்து பலியிட்டு, அரைப்பையாக்கி, இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி சேஷமித்து வைக்கும் நிதிபோலே, இவனுக்கு நினைத்த வகைகளெல்லாம் அநுபவிக்கலாம்படி தன்னை இஷ்டவிநியோகார்ஹமாக்கி வைக்கும் என்றிட்டு ப்ராப்யத்வம் சொல்லுகிறது. (மருந்தாம்) - ஆனாலும் சஷுத்ர விஷயங்களையும் உண்டறுக்க மாட்டாத ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கிறே ஸர்வாதிகனான தன்னை விஷயமாக்குகிறது; இவன் தன்னை அநுபவிக்கும்படியென்? என்னில் - அக்குறைகள் வாராதபடி அநுபவ விரோதிகளைப் போக்கித் தன்னை யநுபவிக்மைக்கு ஈடான சக்தி யோகத்தையும் கொடுத்துத் தன்னையும் கொடுக்குமென்று அவனுடைய ப்ராபகத்வம் சொல்லுகிறது. “ய ஆத்மதா பலதா.” என்கிறபடியே. ஆக ப்ராப்யத்வமும் ப்ராபகத்வமும் சொல்லிற்று. இப்படி செய்வது ஆர்க்கு? என்னில் - (அடியாரை) “ந நமேயம்” என்னும் நிர்ப்பந்தம் தவிர்ந்தார்க்கு; அவனைப் பற்றி ஒரு ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலாதே, அவன் தன்னையே பற்றி அவன் படிவிட ஜீவித்திருப்பாரை வலிய வினைகளிலே கொண்டுபோய் மூட்டுகைக்கீடான ஸாமர்த்தயத்தை யுடைத்தான இந்த்ரியங்கள் ஐந்தாலும் துஞ்சக்கொடான் என்னுதல். அஞ்சிலும் புக்குத் துஞ்சக்கொடான் என்னுதல். துப்பென்று - ஸாமர்த்த்யம்.

விளக்கம் - (வைப்பாம்) - வைப்பு என்றால் நிதி என்று பொருள். ஆடு அறுத்துப் பலியிட்டுப் பணப்பையாக மாற்றி, தான் விரும்பும் எந்தக் காலத்திலும் பயன்படுத்த ஏதுவாக சேமித்து வைக்கின்ற நிதி போன்று, ஒருவன் தான் எண்ணிய விதங்களில் எல்லாம் அநுபவிக்கலாம்படியாக ஸர்வேச்வரன் தன்னைத்தானே ஆக்கிக்கொண்டு நிற்கிறான். இப்படியாக அடையத்தக்க பொருளான ஸர்வேச்வரனின் தன்மை உரைக்கப்பட்டது. (மருந்தாம்) - ப்ராப்யம் என்பதான பேறு குறித்துக் கூறப்பட்டவுடன், ப்ராபகமான உபாயம் குறித்துக் கூறுகிறார். தாழ்வான விஷயங்களைக் கூட எளிதாக அநுபவிக்க இயலாத ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள சேதநர்களுக்கு அல்லவோ அனைத்தையும் நியமிக்கவல்ல ஸர்வேச்வரன் தன்னை விஷயமாக்கிக் கொள்கிறான்? இப்படி உள்ளபோது அவர்கள் இவனை எவ்விதம் அநுபவிக்கிறார்கள்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அது போன்ற குறைகள் ஏதும் வராமல் விலக்கி, தன்னை அவர்கள் அநுபவிக்கத் தடையாக

உள்ள விரோதிகள் அனைத்தையும் நீக்கி, தன்னை அவர்கள் அனுபவிப்பதற்குத் தேவையான சக்தியையும் அளிக்கிறான். இப்படியாகவே அவனது ப்ராபகத்தன்மை (அவனை அடைவதற்கான உபாயத்தின் தன்மை) உள்ளது. இவ்விதம் தன்னையும் கொடுத்து, தன்னை அனுபவிப்பதற்கான சக்தியையும் அளிப்பதை உணர்த்தும் ப்ரமாணம் ஏதேனும் உண்டா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். யஜுர் - ய ஆத்மாதா பலதா யச்ய விச்வ உபாஸதே ப்ரசிஷம் யஸ்ய தேவ: - ஸர்வேச்வரன் தன்னை அளிக்கிறான், தன்னுடைய உபாஸனத்திற்கு ஏற்ற வலிமையையும் அளிக்கிறான் - என்றது காண்க. ஆக இவ்விதமாக ப்ராப்யம் மற்றும் ப்ராபகம் ஆகியவை பற்றி இங்கு இதுவரை உரைக்கப்பட்டது. இவ்விதமாக அவன் யாருக்குக் செய்கிறான் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (அடியாரை) - அடியார்க்கு என்று பொருள். அதாவது அடியார்க்கு வைப்பாம், மருந்தாம் என்று படிக்கவேண்டும். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ந நமேயம் - தலை அறுந்து விழுந்தாலும் வணங்கமாட்டேன் - என்று இராவணன் கூறியது போன்ற தன்மையைத் தவிர்த்தபடி உள்ளவர்களுக்கு. அடியார் என்பதற்கு இந்தப் பொருளானது அவன் மீது த்வேஷம் பாராட்டாதவர்கள் என்று கருத்து. இதே பதத்திற்கு வேறு எந்தப் பயனையும் எண்ணாதவர்கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இதனைக் கருத்தில் கொண்டு அடுத்து உரைக்கிறார். அவனைப் பற்றி நின்று, ஏதேனும் ஒரு அற்பமான பலன் கிட்டியவுடன் அவனைவிட்டு அகன்று சென்று விடாமல் அவனை மட்டுமே பற்றி நிற்கை. இவர்கள் அவனது திருமேனியை மட்டுமே பற்றி நின்று ஜீவனம் செய்பவர்கள் ஆவர். இப்படிப்பட்ட அடியார்களை மிகவும் வலிய வினைகளில் கொண்டு சென்று கிட்ட வைக்கின்ற சாமர்த்யம் ஐந்து இந்த்ரியங்களுக்கு உண்டு; ஆகவே இவ்விதம் அவர்கள் அழிந்து போகாமல் தடுப்பவன். அல்லது அந்த இந்த்ரியங்களின் விஷயங்களில் சிக்காதபடி தடுப்பவன். துப்பு என்றால் சாமர்த்யம் என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - “அவன்” என்கிறது, எவனைப் பற்ற? அவன்தான் இப்படி செய்ய எங்கே கண்டோம் என்னில்; அதை உபபாதிக்கிறது மேல், (எப்பால் இத்யாதி) - ஸ்த்தாந விசேஷங்களாலும் மநுஷ்யாதி பேதங்களாலும் வரக்கடவன சில உயர்த்திகளுண்டிறே; பூமி போலன்றிறே ஸ்வர்க்கம், மநுஷ்யர்களைப் போலல்லவிறே தேவர்கள். எப்பால் - எல்லாவிடத்திலும் என்றபடி. பாலென்றது இடம். “அப்பால், இப்பால்” என்னக் கடவதிறே; அவ்விடம், இவ்விடம்

என்றபடியிறே. எல்லாவிடத்திலும் உண்டான எல்லார்க்கும். (நலத்தால்) ஆனந்தத்தாலே மேலே மேலே போய். பின்னையும் அது தன்னைச் சொல்லப்படுக்கால் “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று மீளவேண்டும்படியான ஆனந்த ப்ராசுர்யத்தையுடையவன். சதகுணிதோத்தர க்ரமத்தாலே அப்யஸ்யமாந மாகாநின்றுள்ள நிரதிசயாநந்தயுக்தன்; “ஆனந்தமய” என்னக்கடவதிறே. (எங்கள் ஆயர் கொழுந்தே) இப்படி ஸர்வாதிகனானவன் இதர ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்தது தன்னை ஆச்ரயித்தார் விஷய ப்ரவணராய் முடியும்படி விட்டுக்கொடுக்கவோ? தான் சோக மோஹங்களை அநுபவிக்கிறது – தன்னைப் பற்றினார் சோக மோஹங்களை அநுபவிக்கக்காகவோ? மேன்மைக்கு எல்லையானவன் தாழ்வுக்கு எல்லையாயிற்றது இவர்களை அநர்த்தப்பட விடவோ?

விளக்கம் - “எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்துயர்ந்து அப்பால் அவன்” என்பதில் உள்ள “அவன்” என்ற பதம் யாரைக் குறிக்கிறது? அப்படிப்பட்ட அவன் இந்தச் செயல்களைச் செய்தமை எங்கே காணலாம் போன்ற கேள்விகளுக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். “எவனைப்பற்ற” என்ற கேள்விக்கு “எப்பால்” என்பதும், “எங்கே செய்யக் கண்டோம்” என்று கேள்விக்கு “ஆயர்கொழுந்து” என்பதும் காண்க. அதாவது அவன் இந்திரியங்கள் மூலமும், உலகவிஷயங்கள் மூலமும் தனது அடியார்கள் நமுவாதபடி காக்கிறான் என்பதை எங்கே கண்டோம் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (எப்பால் இத்யாதி) - அனைத்து இடங்களிலும் உள்ள அனைவருக்கும். ஸ்வர்க்கலோகம் போன்ற இடங்களில் உள்ள மேன்மை காரணமாகவும், மனிதன் தேவன் போன்ற வேறுபாடுகள் ஒரு சிலருக்கு ஒரு சில உயர்த்திகள் ஏற்படலாம். பூமியைப் போன்று உள்ளது அல்ல ஸ்வர்க்கம்; தேவர்கள் மனிதர்களைப் போன்று உள்ளவர்கள் அல்லர். “பால்” என்றால் இடம், எப்பால் என்றால் அனைத்து இடங்களிலும். “அப்பால், இப்பால்” என்றால் “அந்த இடம், இந்த இடம்” என்று கூறுவது காண்கிறோம். அனைத்து இடங்களிலும் இருக்கின்ற அனைவருக்கும். (நலத்தால்) - ஆனந்தத்தால் மேலே மேலே செல்பவன். அந்த ஆனந்தத்தை உணரவோ உரைக்கவோ முனைந்தால் தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (1-9) யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - அவனை அடைய இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்ற நிலையே ஆகிறது; இப்படியாக வாக்கும் மனமும் திரும்பிவிடும்படியான ஆனந்தத்தின் மிகுதியைக் கொண்டவன். சதகுணித தோத்தர க்ரமம் என்பது என்ன? மனிதர்களின் ஆனந்தத்தை விட தேவர்களின்

ஆனந்தம் நூறு மடங்கு அதிகம்; தேவர்களின் ஆனந்தத்தை விட இந்த்ரனின் ஆனந்தம் நூறு மடங்கு அதிகம்; அவனது ஆனந்தத்தை விட சிவனின் ஆனந்தம் நூறு மடங்கு அதிகம்; அவனது ஆனந்தத்தை விட நான்முகனின் ஆனந்தம் நூறு மடங்கு அதிகம்; இப்படியே சென்றபடி ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தை உணர்க. இவ்விதம் மேன்மேலும் உயர்த்தியபடி சென்றாலும் அடைய இயலாதபடி எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை எப்போதும் கொண்டவன். இவ்விதம் கூறுவதற்கு ப்ரமாணம் என்ன? தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ - தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாநமயாத் அந்யோந்தர ஆத்மாநந்தமய: - என்பதாகும். இவ்விதம் அவன் ஆனந்தமயமான நின்றதை எங்கு கண்டோம் என்பதற்கு விடை உரைக்கிறார். (எங்கள் ஆயர் கொழுந்தே) - இவ்விதம் அனைத்தையும் நியமனம் செய்கின்ற ஸர்வேச்வரன் மற்ற பலருடன் ஒத்து இருக்கும்படியாக அவர்கள் குலத்தை எடுத்தும் பிறந்தான். இதற்குக் காரணம் தன்னை அடைந்தவர்கள் ஐந்து புலன்களின் பிடியில் சிக்கித் தவிக்கும்படியாக கைவிடுவதற்காகவோ? தான் பலவிதமான சோகங்களையும் மயக்கங்களையும் அனுபவித்ததற்குக் காரணம், தன்னைப் பற்றியவர்கள் அவ்விதம் சோகம் மற்றும் மயக்கங்களை அனுபவிக்கவோ? மேன்மையின் எல்லையாக உள்ள அவன் தாழ்வுக்கு முகம் கொடுத்து அவதரித்தது, இவர்கள் தாழ்வை அனுபவிப்பதற்காகவோ? இல்லை என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (எங்கள் ஆயர் கொழுந்தே) க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்த ஊரிலுள்ளாரோடே தமக்கொரு ப்ராக்ருத ஸம்பந்தம் தேட்டமாயிருக்கிறபடி. அன்றியே (எங்கள்) அவதாரம்தான் ஆச்ரிதார்த்தமாயிருக்குமிநே. நவநீத செளர்ய நகரக்ஷோபம் பழையதாக எழுதிக் கிடக்கச் செய்தேயும் “எத்திறம்” என்றார் இவரேயிநே. (ஆயர் கொழுந்தே) இடையர் தங்களுக்குத் தான் ப்ரஹ்மாதிகள் கோடியிலேயாம்படி அவர்களில் ப்ரதாநனானவன் துஞ்ச்ச்கொடான்.

விளக்கம் - (எங்கள் ஆயர் கொழுந்தே) - க்ருஷ்ணன் அவதாரம் செய்த மதுரா நகரத்தில் உள்ளவர்களுடன் தனக்கு ஒரு ஸம்பந்தம் கிட்டவேண்டும் என்ற ஆசையில் “எங்கள் ஆயர்” என்றார். அல்லது, அடியார்களுக்காகவே எடுக்கப்பட்ட அவதாரமும், அவன் வெண்ணெயைக் களவு செய்தல் போன்ற லீலைகள் முன்னர் நடந்ததாக உள்ளபோதிலும் இவரை மிகவும் ஈர்ப்பதால் “எங்கள்” என்று

கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். அதாவது தனக்காக என்று இருப்பதாகவும் கொள்ளலாம். இவன் வெண்ணெயைக் களவு செய்து உண்பதால் அந்த நகரமே கலங்கிப் போனது என்ற விவரம் பழையதாக உள்ளபோதிலும், இவர் அந்தச் செய்கையை உரைக்கும்போது “எத்திறம்” என்று மயங்கினார். (ஆயர் கொழுந்தே) - நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்களுக்கு தான் எவ்விதம் முதல்வனாக உள்ளானோ அது போன்றே ஆயர்களின் இடையே அவர்களது தலைவனாக நிற்கும் பெருமையே மிகவும் பெருமை என்று எண்ணுகிறான். இங்கு ஆயர் கொழுந்து என்றால் ஆயர்களின் தலைவன் என்று பொருள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 49)

46. மடநெஞ்சமென்றும் தமதென்றும், ஓர்கருமங்கருதி

விடநெஞ்சையுற்றார் விடவோவமையும், அப்பொன்பெயரோன்
தடநெஞ்சங்கீண்டபிரானார் தமதடிக்கீழ் விடப்போய்த்
திடநெஞ்சமாய், எம்மை நீத்தன்றுதாறும் திரிகின்றதே.

பொருள் - ஹிரண்யகசிபுவின் பரந்த மார்பை வெகு எளிதாய்ப் பிளந்த நரலிம்ஹனின் திருவடிகளே சரணம் என்று கொண்டு எனது மனதை அங்கு அனுப்பினேன். ஆனால் இவ்விதம் சென்று எனது மனம் மிகவும் உறுதியாக, அந்தத் திருவடிகளே தனக்கு ஏற்ற இடம் என்று எண்ணி, என்னை விட்டுவிட்டு இதுவரை திரும்பாமல் அங்கேயே தங்கியது. ஆகவே நம்முடைய மனம் என்பது நமக்கு வசப்பட்ட ஒன்று எனவும், நமக்கு உதவும் எனவும், நம்முடைய அகத்துறுப்புதானே எனவும் எண்ணிக்கொண்டு ஒரு குறிப்பிட்ட செயலை நினைத்து அதற்காக மனதைத் தூதுவிடுதல் என்று மனதின் மீது விச்வாசம் கொள்ளக்கூடும். இவர்கள் இந்த விச்வாசத்தை விடுதலே நன்று.

அவதாரிகை - “வாழி மடநெஞ்சே” என்று நெஞ்சை ஸ்துதித்தவாறே “என்னை இப்படி ஸ்துதிக்கிறதென், நானென் செய்தேன்”, என்ன; “இந்நாள்வரை பந்தஹேதுவாய்ப் போந்த நீ அவனுடைய கடாஷுத்துக் கிலக்காக்கி ஸஹகரித்திலையோ? உன்னாலேயன்றோ நானிது பெற்றது” என்று கொண்டாடினார் கீழ்; கொண்டாடின வந்தரம் ஸ்வப்நம் போலே

முன்புற்றையநுபவம் மாநஸமாய் பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷாபேசைஷ பிறந்து அது கைவாராமையாலே கலங்கி இவர் படுகிற வ்யஸநத்தைக் கண்டு, திருவுள்ளம், “நானிங்குற்றைச் செய்யவேண்டுவதென்” என்ன, “அப்பொன்பெயரோன் தடநெஞ்சங் கீண்ட பிரானார் தமதடிக்கீழ்ப்போய் என் தசையை யறிவி” என்று திருவுள்ளத்தைத் தூதுவிட்டார்; அது மீண்டு வரக்காணாமையாலே நோவுபடுகிறார். “பெருங்கேழலார்” என்று ஸ்ரீவராஹமான வவதாரத்தை யாசைப்பட்டு ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹமான விடத்தே தூது விடுவானென்னென்னில், இரண்டவதாரமும் ஆச்ரிதார்த்தமாகையாலே விடுகிறார். “மடநெஞ்சம்” என்று கீழே ஸர்வேச்வரன் மேல் விழுவதுக்கு “அல்லேன்” என்னாதே ஆபிமுக்யத்தைப் பண்ணி அதுக்குடன்பட்டதென்று நெஞ்சைக் கொண்டாடினார்; இப்போதந் நெஞ்சை இன்னாதாகிறார்; இப்போதின்னாதாகிறதென், அப்போது கொண்டாடுகிற தென்னென்னில், ஆசை கரைபுரளும்படி அதுக்குத்தானே க்ருஷியைப் பண்ணி அவ்வாசைக்கிரையிட்டு இனி ப்ராப்தியாலல்லது நடவாத ஸமயத்திலே அதுக்குத்தான் ஸஹகரியாதே தன்னைக் கொண்டகல நின்றதென்னென்று இன்னாதாகிறார். இது ஸஹகரிக்கை யாவதென்னென்னில், பந்தஹேதுவானவோபாதி மோக்ஷஹேதுவுமிதிறே. “ரரசுஷதர்மேணபலேநசைவ” என்கிறபடியே ப்ராப்தியளவுஞ் செல்லத் தான் முகங்காட்டி “நீபட்டதென்” என்ன வேணுமிறே. அவனே உபாயமென்கிறது ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகம் பண்ணி நிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையிறே. அவனே உபாயமாகச் செய்தேயு மித்தலையாலேயும் வருவன குவாலாயுண்டிறே; அவைதான் தனித்துப் பேற்றுக்குடலாகமாட்டாமையாலே யொன்றாகச் சொல்லுகிற வத்தனையிறே. இத்தலையாலே வருமவைதா னெவையென்னில், பேற்றுக்கு சேதநன் தானுள்ளாகவேணுமே; தானுள்ளென்னா உபாயத்தி லந்வயியானிறே; புருஷார்த்தத்தையறிந்து ருசித்து ஸஹகரிக்கைக்கு நெஞ்ச வேணுமே; ஈத்ருசங்கள் சில உண்டிறே இத்தலையாலே வருவன. இவைதானுண்டாக நிற்கச் செய்தேயும் கரண சரீரத்தில் நிவேசியாதே ஸந்நிதிமாத்தரத்தாலே உபகாரகங்களாய் நிற்கக்கடவது. அவனே உபாயமுமாய் அவன் ஸித்த ஸ்வரூபநுமாயிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸாரமு மநுவர்த்திக்கிற ஹேது ஈத்ருசங்களில்லாமையிறே. ஆக, இப்படி ப்ராப்தியளவும் நின்று முகங்காட்டித் தரிப்பிக்க வேண்டியிருக்க அது செய்யாமையாலே நெஞ்சை யின்னாதாகிறது.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “வாழி மட நெஞ்சமே” என்று தனது மனதைத் துதித்தார். உடனே ஆழ்வாரின் மனம் அவரிடம், “நீவிர் இவ்விதம் என்னை ஏன் துதிக்க வேண்டும்? அப்படி நான் என்ன செய்தேன்?”, என்றது. இதற்கு ஆழ்வார் மனதிடம், “இதுநாள் வரை எனக்கும் அவனுக்கும் இடையே உள்ள ஸம்பந்தத்தை விளக்குகின்ற காரணமாக நீ இருந்து வருகிறாய். இப்போது நீ அவனது கடாசுஷத்துக்கு இலக்காகிவிட்டாய். அவனுடன் தோழமை கொண்டுள்ளாய். உன்னால் அல்லவோ எனக்கும் இந்த பாக்கியம் கிட்டியது”, என்றார். இப்படியாகக் கொண்டாடிய பின்னர் அந்த இன்பங்கள் அனைத்தும் கனவு போன்று அவன் உடன் கூடி நின்று அனுபவிக்கும் ஆசை மேலும் வளர்ந்தது. அது கைகூடாமையால் கலங்கி நின்று இவர் படுகின்ற துன்பத்தைக் கண்ட இவரது மனம், “நான் இப்போது என்ன செய்யவேண்டும்?” என்றது. உடனே ஆழ்வார் மனதிடம், “ஹிரண்யனின் மார்பைப் பிளந்த நரஸிம்ஹனின் திருவடிகளில் சென்று பணிந்து, எனது நிலையை அறிவிப்பாயாக”, என்று தூதுவிட்டார். ஆனால் அந்த நெஞ்சம் மீண்டும் தன்னிடம் திரும்பி வராத காரணத்தால் சோகத்தில் ஆழ்ந்தார். “பெருங்கேழலார்” என்று ஸ்ரீவராஹ அவதாரத்தின் மீது ஆசை கொண்ட இவர் சட்டென்று ஸ்ரீநரஸிம்ஹனிடம் தூது விடக் காரணம் என்னவென்றால் - இந்த அவதாரமும் அடியாரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு எழுந்ததால் தூதுவிட்டார். கடந்த பாசுரத்தில், “மடநெஞ்சமே” என்று ஸர்வேச்வரனிடம் ஈடுபடுவதற்கு உரைத்தவுடன், நெஞ்சமானது, “மாட்டேன்” என்று கூறாமல் இவருக்கு அநுகூலமாக நடந்துகொண்டு, உடன்பட்டது என்று மனதைக் கொண்டாடினார். அதே மனதை இப்போது வெறுக்கிறார். இப்போது வெறுப்பதும், அப்போது கொண்டாடியதும் ஏன் என்று சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். அவனைப் பற்றிய ஆசையை இவருக்கு அதிகரிக்கும்படியாகத் தானாகவே இவரது மனம் செய்தது; அந்த ஆசைக்கு ஏற்ப பெரும் வேதனைகளை பிரிவாற்றாமையால் இவருக்கு உண்டாக்கியது; இனி அவனைக் கிட்டினால் அல்லாமல் தரிக்க இயலாது என்ற நேரத்தில் இவருடன் கலந்து நிற்காமல் அகன்று சென்று அவனிடம் சேர்ந்தது. இந்தக் காரணத்தால் நென்சை வெறுக்கிறார். இது உதவுவது எப்படி என்றால், ஸர்வேச்வரனுக்கும் நமக்குமான பந்தத்திற்குக் காரணமாக உள்ளதோடு அல்லாமல் (அதாவது அந்த பந்தத்தை நமக்கு உணர்த்துவதால் காரணமாகிறது), மோசுஷத்திற்கான காரணமாகவும் உள்ளது. ஸர்வேச்வரன் அல்லவோ மோசுஷ உபாயமாக உள்ளான்? இப்படி உள்ளபோது இவர் ஏன்,

மனமே மோகஷ காரணம் என்று கூறவேண்டும்? இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (1-129) – ரரசஷதர்மேணபலேநசைவ - லக்ஷ்மணன் தனது தர்மத்தின் மூலமாகவும், உடல் வலுவாலும் இராமனைக் காத்தபடி சென்றான் – என்று கூறுவது போன்று, எனது மனமானது நான் அடையவேண்டிய இலக்கான ஸர்வேச்வரனை நான் அடையும்வரை என்னுடனேயே நின்று, “நீ இப்போது என்ன பாடுகள் படுகிறாயோ அவை அனைத்தையும் நானும் அனுபவித்தேன்”, என்று கூறியபடி இருக்கவேண்டும் அல்லவோ! ஏன் மனதை மோகஷ உபாயமாகக் கூறவேண்டும்? “ஸர்வேச்வரனே உபாயம்” என்று கூறுபவர்களின் சொற்கள், தக்கது எது தகாதது எது என்ற விவேகத்தின் காரணமாக சரியாகப் புரிந்து கொண்டு உரைக்கும் வார்த்தை அல்லவோ? ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே மோகஷ உபாயம் என்று கொள்ளப்பட்டாலும், சேதநன் பக்கம் சில தேவையாகின்றன. ஆனால் இவ்விதம் சேதனிடம் தேவைப்படுபவை அனைத்தும் சேர்ந்து தனியாக நின்று மோகஷ உபாயம் ஆகமாட்டா என்பதால் ஈச்வரன் ஒருவனையே உபாயமாக உரைக்கிறார்கள். சரி, இந்தச் சேதனன் பக்கம் தேவையானவை எவை? முதலாவதாக மோகஷம் என்ற பேறு பெறுவதற்குச் சேதநன் விருப்பம் கொள்ளவேண்டும். இத்தகைய விருப்பம் இல்லையென்றால் அவன் உபாயத்தில் இறங்கமாட்டான் அல்லவோ? தனக்கு ஏற்ற புருஷார்த்தம் எது என்பதை அறிந்து, அதன் மீது ருசி பிறக்க வைக்கத் துணையாக நெஞ்சம் வேண்டும். மேலும் மற்ற உபாயங்களைத் துறத்தல், ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்றதை மட்டுமே நான் செய்வேன் என்ற எண்ணம் போன்ற பலவும் தேவையானதாகும். இவை அனைத்தும் உண்டாகும்போது, தான் உபாயசரீரத்தில் புகாமல், கிட்ட இருந்து மட்டுமே உபகரித்தான் என்கிறார். அவனே உபாயமுமாய், ஸித்த ஸ்வரூபமாய் உள்ளபோது (அல்லது அவனே ஸித்தோபாயமாய் உள்ளபோது), இவன் இன்னமும் ஸம்ஸாரத்தில் தொடர்ந்தபடி உள்ளதற்கான காரணம், ஈத்ருசங்கள் (மேலே கூறப்பட்ட மற்ற உபாயங்களைத் துறத்தல், ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்றபடி இருப்பேன் போன்றவை) இவனிடம் ஏற்படாத காரணத்தால் ஆகும். இவ்விதம் அடையவேண்டிய இலக்குவரை சென்றுவிட்டு, மீண்டும் வந்து தன்னைத் தரிக்கும்படிச் செய்யாமல் இவரது நெஞ்சம் அங்கேயே நின்றதால் வெறுக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மடநெஞ்சமென்றும் தமதென்றும்) நாட்டிலே இங்ஙனையிருப்பதொரு ப்ரமமுண்டு. தந்தாம் நெஞ்சு தந்தாமுக்கு பவ்யமாயிருக்குமென்றும், இச்சேதநன் தன் புருஷார்த்தத்தை ஸாதித்துக்

கொள்ளுகைக் குறுப்பாக ஸர்வேச்வரனிவனோடே கையடைப்பாக்கி வைக்கையாலே இத்தை “தம்மது” என்று மிருப்பர்களிறே. இச்சரீரத்தைக் கொடுத்தவோபாதி சரீரைகதேசமான நெஞ்சையும் புருஷார்த்தத்தை யறிந்து ருசி பண்ணுகைக்காகக் கொடுத்து வைத்தான் ஆனபின்பு இவனுக்கு “என்னது” என்கைக்குத் தட்டில்லையிறே. பவ்யராயிருப்பார்க்கு, எதிர்த்தலை நோவுபடா நின்றால் ஒக்க நின்று முகங்காட்டி “நீ பட்டதென், நான் பட்டதென்” என்ன வேணுமிறே. சேஷபூதன் சேஷிக்கதிசயத்தைப் பண்ணவேணும்; அவையிரண்டு மில்லையாயிறே இதுக்கு. (ஓர்கரும மித்யாதி) ஒரு ப்ரயோஜனத்தைக் குறித்து நெஞ்சை யேவுகையிலே துணிந்தவர்கள் அக்கார்யந் தன்னையே விட்டுப்பிடிக்கவமையும். இது செய்வதென்கிற தன்று அக்கார்யந்தன்னை விட்டுப்பிடிக்க அமையுமென்கிறது.

விளக்கம் - (மடநெஞ்சமென்றும் தமதென்றும்) - தன்னுடைய நெஞ்சமானது தனக்கு அடங்கி நடக்கும் என்ற தவறான எண்ணம் உலகத்தில் பலருக்கும் உண்டு; அதாவது இவ்விதமாக மயங்கி இருப்பர். இங்கு இவர் “தம்முடைய நெஞ்சு” என்று மமகாரம் கொண்டவர் போன்று உரைக்கலாமோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். சேதநன் தன்னுடைய புருஷார்த்தத்தை அடைவதற்கு உதவி செய்யும் விதமாக, ஸர்வேச்வரன் இவனுடைய சரீரம் போன்றவற்றை இவனுக்குப் பயன்படும் விதமாக அமைந்துள்ளதால் “தந்தாம்” என்று இவர் கூறுவது சரியே ஆகும். மேலும் இந்தச் சரீரம், இந்தரியங்கள் ஆகியவற்றை அளித்ததுடன், இந்தச் சரீரத்தை இட்டுச் செல்லும் நெஞ்சையும், புருஷார்த்தத்தை இவன் உணர்ந்து கொண்டு அதன் மீது ருசி பிறக்க வைப்பதற்காக அளித்தான். இவ்விதம் ஆன பின்னர் இவற்றை “என்னுடையது” என்று கூறுவதில் தோஷம் இல்லை. ஒருவன் மற்றவருக்கு அடங்கி நடந்தால், அவர் ஏதேனும் வேதனையில் ஆழ்ந்தால், அவருடன் நின்று அடங்கி நடப்பவரும், “நீ படும்பாட்டை நானும் பட்டேன்”, என்று கூறவேண்டும் அல்லவோ? மேலும் அடிமை ஒருவன் தனது எஜமானனுக்கு உரிய நற்பெயரையோ அவரது புகழையோ தன் மூலமாக வெளிப்படுத்தவேண்டும். ஆனால் இந்த இரண்டு தன்மைகளுமே அந்த நெஞ்சிற்கு இல்லையே என்கிறார். (ஓர் கருமம்) – ஒரு பலனைக் கருத்தில் கொண்டு தங்களது நெஞ்சத்தைத் தூது விட சிலர் துணிவர்; அப்போது அந்தச் செயலைச் செய்யாமல் நெஞ்சம் அகன்றது என்றால், துக்கப்படுவதைக் காட்டிலும், அந்தச் செயலில்

சற்றே பற்றில்லாமல் இருப்பதே சரியானது. மனம் இவர் கூறிய செயலைச் செய்ய மறுக்கிறது, ஆகவே “இது செய்வதென்கிறது அன்று” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - என்றான், விடத்தேடுகிற தென்னென்ன, (அப்பொன் பெயரோன்) இத்யாதி. பவ்யமுமாய் சேஷமுமாயிருக்கிறவிது செய்து திரிகிற கார்ய மிதுவன்றோ? (அப்பொன்பெயரோன் தடநெஞ்சங்கீண்ட பிரானார் தமதடிக்கீழ்விட) கார்யங் கொள்ளவொண்ணாத தோரிடத்திலேதான் விட்டேனோ? நமக்குக் கார்யஞ் செய்து உபகரித்து நிற்கிறவன் பக்கலிலேயன்றோவிட்டது? ஆச்சரிதரிலே யொருவர்க்குச் செய்தது தமக்குச் செய்ததாக விருக்கிறார். (அப்பொன்பெயரோன்) தன்வயிற்றிலே பிறந்த ப்ரஜை வாயாலே திருநாமத்தைச் சொல்ல, அவனை சத்ருக்கள் செய்யுமத்தைச் செய்து நலியக் கோலின க்ரெளர்யத்தை நினைத்து “அப்பொன்பெயரோன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - சரி, அப்படி என்றால் நெஞ்சத்தை அப்படியே விட்டுவிடவேண்டியது தானே, ஏன் மீண்டும் தேடவேண்டும் என்பதற்குத் தொடர்ந்து அருளிச்செய்கிறார். (அப்பொன் பெயரோன்) - தனக்கு வசப்பட்டதாகவும், அடிமையாகவும் உள்ள இந்த நெஞ்சம் திரிகிற இலக்கு இது அல்லவோ? (அப்பொன்பெயரோன் தடநெஞ்சங்கீண்ட பிரானார் தமதடிக்கீழ்விட) - நெஞ்சத்தை அனுப்பி எனது கார்யம் கைகூடாத இடத்திற்கோ நான் அனுப்பினேன்? இல்லையே! நமக்கு ஏற்ற செயல்கள் அனைத்தையும் செய்து, நமக்கு உபகாரம் செய்தபடி உள்ளவன் பக்கம் அன்றோ நான் எனது நெஞ்சத்தைப் தூது போகவிட்டேன்? தனது அடியார்களில் ஒருவனான ப்ரஹ்லாதனுக்குச் செய்த உபகாரத்தை தனக்குச் செய்ததாகவே எண்ணுகிறார். (அப்பொன்பெயரோன்) - தனது வயிற்றில் பிறந்த ப்ரஹ்லாதன் தன்னுடைய வாயால் ஸர்வச்வரனின் திருநாமத்தை உச்சரித்தான் என்ற காரணத்தால் ப்ரஹ்லாதனுக்குச் சத்ருக்களுக்குச் செய்யப்படும் அனைத்து தண்டனைகளையும் அளித்தான்; அவன் நலிந்து போகும்படியாகச் செய்த மனதை எண்ணி “அப்பொன்பெயரோன்” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (பள்ளியிலோதிவந்த) பள்ளியோதும் பருவத்தி லேதேனுஞ் சொல்லிலும் கொதுகலமாயிறே யிருப்பது. (தன் சிறுவன்) ஆரேனும் பிள்ளைகள் சொல்லிலு மினிதா யிருக்கும் பருவத்திலே தன் வயிற்றிலே பிறந்தவனுமிறே. (வாயிலோராயிர நாம மொள்ளியவாகிப்போத) சத்ருவைச் சொல்லிலுங் காலிலே

விழவேண்டும்படி வார்த்தையை யாயிற்றுச் சொல்லிற்று. அப்பருவத்திலவன் சொன்ன வார்த்தையாகையாலே ஒன்றையே குவாலாகச் சொல்லுகிறார். (ஒன்றுமோர் பொறுப்பிலனாகி) அஸஹ்யா அபசாரமாயிற்று. நிருபாதிக பந்தமுண்டாயிருக்க அவற்றையுங் காற்கடைகொண்டு சத்ருக்கள் செய்யுமத்தைச் செய்தான். (பிள்ளையைச் சீறி) திருநாமஞ் சொன்னதுவே ஹேதுவாக இவனைப் “புத்ரனன்று” என்று கைவிட்டான். இவர் அவனோடு தமக்கொரு ஸம்பந்தஞ் சொல்லுகிறார். (தடநெஞ்சம்) தேவதைகளுடைய வரத்தை யூட்டியாக விட்டுத் திருவுகிருக்கிரை போரும்படி வளர்ந்த பெரியமார்வை. (கீண்ட) நரஸிம்ஹத்தினுடைய சீற்றத்தைக் கண்டவாறே அவன் சரீர முருகிற்று, அநாயாலேந் கிழித்துப் பொகட்டான். (பிரானார்) தமப்பன் பகையாக வந்துதவினவன் தானகல நிற்கையாலே வந்த வாற்றாமைக்கும் ஆள்விட்டால் பெறுத்திரானிறே. அவன் தெளிவுக் குதவினவ னிக்கலக்கத்துக் குதவாமை யில்லையிறே. அவனதும் பக்தியேயாகிலும் “மத்தஸ்ஸர்வ மஹம்ஸர்வம்” என்கிற தெளிவோடே கூடியிருக்குமிறே. (தமதடிக்கீழ்விட) அவன் திருவடிகளிலேவிட. (போய்த்திடநெஞ்சமாய்) போகிறபோது இத்தலையிலாற்றாமை கண்டு, கண்ணுங் கண்ணநீருமாய் இத்தலைப்பட மாட்டாதோ வென்னும்படியிறே போனபடி; அங்கே புக்கவாறே அவன் ஸ்வபாவத்தை பஜித்தது, பிராட்டியுடைய விரண்டாம் பிரிவு போலே. அவன் தான் போகிறபோதும் இவனகல நின்றால் தாழா னென்றிறே போகவிட்டது. அவன் ஸ்வபாவத்தை பஜித்ததென்று கொடுமை சொல்லுகிற விதுக்கு, கீழ் உபகாரகரென்றத்தோடு சேர்த்தியென்னென்னில், அவ்வுபகாரத்தைப் பற்றச் சொல்லிற்று அது, இவ்வாற்றாமையிலே முகங்காட்டாமையைப் பற்றச் சொல்லிற்றிது. (எம்மைநீத்து) என்னை அற ஸந்யஸித்து. (இன்றித்யாதி) நாமல்லது தஞ்சமில்லாதாரைப் பொகட்டுப் போந்தோமென்னு மநுதாபத்தோடே யோரிடத்திலே விழுத்து கிடந்ததென்று கேட்கப் பெற்றோமாகிலு மாமிறே தான் நினைத்தபடி இன்றளவும் ஸஞ்சரியாநின்றது.

விளக்கம் - (பள்ளியிலோதிவந்த) - இங்கு பெரியதிருமொழி (2-3-8) – பள்ளியில் - என்றதன் கருத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். பள்ளியில் சென்று கல்வி கற்கும் பருவத்தில் உள்ள சிறுவர்களில் யார் எதனைக் கூறினாலும் மழலைச்சொற்கள் போன்றே குதூகலமாக உள்ளது. (தன் சிறுவன்) - அப்படிப்பட்ட சொற்கள் மற்ற பிள்ளைகளால் கூறப்படுவதைக் கேட்கும்போதே இனிமையாக உள்ளபோது,

தனது வயிற்றில் பிறந்தவன் கூறுவது மேலும் இனிமையாக இருக்கும் அல்லவோ? (வாயிலோராயிர நாம மொள்ளியவாகிப்போத) - ப்ரஹ்லாதன் கூறிய அந்தச் சொற்கள், சத்ருவாக இருந்தாலும் அவர்களால் கூறப்பட்டால் அவர்கள் கால்களில் விழும்படியாக இருந்த சொற்கள் ஆயிற்றே! (ஒன்றுமோர் பொறுப்பிலனாகி) - ப்ரஹ்லாதன் விஷயத்தில் இரண்யன் அஸஹ்ய அபசாரம் அல்லவோ செய்தான்! இயற்கையாகவே தனக்கும் ப்ரஹ்லாதனுக்கும் ஸம்பந்தம் இருந்தபோதிலும், அதனைச் சற்றும் மதிக்காமல் சத்ருக்கள் என்ன செய்வார்களோ அதனை ப்ரஹ்லாதனுக்குச் செய்தான். (பிள்ளையைச் சீறி) - ஸர்வேச்வரனின் திருநாமத்தை ப்ரஹ்லாதன் உரைத்தான் என்பதைக் காரணம் காண்பித்து, அவன் தனது புத்திரன் அல்லன் என்று கைவிட்டான். இவர் அவனோடு ஒரு ஸம்பந்தம் உரைக்கிறார். (தடநெஞ்சம்) - ஸர்வேச்வரனின் திருநகத்திற்கும் பற்களுக்கும் இரையாகும்படியாக வளர்ந்த பெரிய மார்பு. (கீண்ட) - நரஸிம்ஹன் கிழிக்காதபோதே, அதன் உருவத்தையும் சீற்றத்தையும் கண்டவுடன் இரண்யனின் சரீரம் தானே உருகியது. சற்றும் சிரமம் இன்றி, மிகவும் எளிதாகக் கிழித்து எறிந்தான். (பிரானார்) தகப்பனே பகையாக நின்றபோது ஓடி வந்து உதவி செய்தவன், இன்று அகன்று சென்றான்; இந்த ஆற்றாமை காரணமாகக் தூது விட்டால் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டான் அல்லவா? ப்ரஹ்லாதனின் தெளிவான பக்திக்கு ஓடிவந்தவன், இவருடைய கலக்கத்துக்கு உதவ மாட்டேன் என்பது இல்லை. ப்ரஹ்லாதன் ஆழ்ந்த பக்தி கொண்டவன் என்பது மட்டும் அல்லாமல், விஷ்ணுபுராணம் (1-19-88) - மத்தஸ்ஸர்வ மஹம்ஸர்வம் - என்பதற்கு ஏற்ப தெளிவுடன் கூடிய பக்தி கொண்டவன் ஆவான். (தமதடிக் கீழ்விட) - அப்படிப்பட்ட நரஸிம்ஹனின் திருவடிகளில் தூது விட. (போய்த்திடநெஞ்சமாய்) - இவரது நெஞ்சம் இவரைப் பார்த்து, “கண்ணீருடன் உள்ளாரே, இவர் தரிப்பாரோ”, என்று இரக்கம் மேலிட அல்லவோ தூது சென்றது. ஆனால் அங்கு சென்றவுடன் அவனுடைய ஸ்வபாவத்தை ஏற்றது போலும். சீதை இராமனை விட்டு (ஒரு வண்ணானின் சொற்களால்) இரண்டாவது முறையாகப் பிரிந்து சென்றபோது, பல காலம் தரித்திருந்த ஸ்வபாவம் அல்லவோ இவனுடையது? அவனது ஸ்வபாவத்தை ஏற்றுக் கொண்டது போன்று நெஞ்சம் மாறியது என்று கூறியபோது, நெஞ்சம் முன்பு உதவியது என்று கீழே ஏன் கூறவேண்டும்? அப்போது நெஞ்சம் உபகாரமாக இருந்தது; ஆனால் இப்போது பிரிவாற்றாமையால் வாடும்போது தன்னைப் பிரிந்து சென்று, தனது முகம் காட்டாமல் உள்ளதால் இவ்விதம் உரைத்தார். (எம்மை நீத்து) - என்னை அறவே

ஒதுக்கிவிட்டு. (இன்று) - அந்த நெஞ்சம், “நம்மை அல்லாமல் அவர் வேறு யாரிடம் தனது பிரிவற்றாமை காரணமாகத் தஞ்சம் புகுந்து புலம்புவார்? இப்படிப்பட்ட அவரை விட்டு அகன்றோமே”, என்று கொண்ட அனுதாபம் காரணமாக ஓர் இடத்தில் விழுந்து கிடக்கிறது என்பதையாவது கேட்கப் பெறுவோம். தான் எண்ணியபடி இவ்விதமாக ஸஞ்சரித்தபடி உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்